

நாளைப் பாவனம்

ஜூன் 1988 விலை. ரூ 2-00

திறமான
தூய்மையான
அச்சு
வேலைகளுக்கு

இராசகீளி
பிரிண்டர்ஸ்

12, முதல் பிரதான சாலை நேருநகர் அடையாறு சென்னை-20

அபுஜிகாத் !

போராட்டத்தை மட்டுமல்ல உங்கள் நினைவையும் சுமந்து செல்கிறோம்

சங்கர்

ஈழப் போராட்டத்தின் நெருக்கடிமிக்க காலக்கட்டத்தில் எல்லாம், சரியான திசை வழிக்கான ஆலோசனைகளை வழங்கியவர் அபுஜிகாத் அவர்கள். பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்க நிறுவனர்களில் ஒருவர். அவ்வமைப்பின் இராணுவத்தளபதி.

அபுஜிகாத் அவர்களோடு பலமுறை நேரில் பழகிய அனுபவங்களை ஈழப்புரட்சி அமைப்பின் புரட்சிகர நிறைவேற்றுக் குழு உறுப்பினர் தோழர் சங்கர் இங்கே எழுதுகிறார்.

□ □ □

1988 ஏப்ரல் 14-ல் நான் ஐரோப்பாவில் இருந்த சமயம்; தோழர் அபு ஜிகாத் ஞானிஷ் நகரில் [ஞானிஷியாவின் தலைநகரம்] இருந்தார். அப்போது அவரோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். தத்தம் தேசத்துச் சூழலைப் பற்றி பரஸ்பரம் சிறிது நேரம் விவாதித்தோம். பிறகு நாங்கள் இருவரும் அடுத்த மாதம் மே 5இல் பாக்காத் நகரில் சந்திப்பதாக முடிவு செய்தோம்.

மீண்டும் நான் டில்லி திரும்பியபோது நம்பமுடியாத அந்த அதிர்ச்சிச் செய்தி காத்திருந்தது. “பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பின் ராணுவத் தளபதி அபு ஜிகாத் இஸ்ரேல் உளவுப் படையினரால் கொல்லப்பட்டார்”.

தோழர் இறந்தார்; ராணுவப்போர் தந்திரக் கலைகளில் முதிர்ந்த அனுபவம் வாய்ந்த, மக்கள் தலைவர் இறந்து விட்டார். அபு ஜிகாத் ‘வாழ்க்கையை மிகவும் நேசித்தார்’ என்பதாலேயே, அவர் இஸ்ரேல் அரசுக்கு ஒரு பயங்கரவாதியாக தெரிந்தார். இனவெறி இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்பை துடைத்தெறியும் போராட்டத்திற்கு மக்களைப் பயிற்றுவித்த, போராட்டப் பாதையை வகுத்துத் தந்த அவரை ‘வாழ்க்கையை நேசித்த குற்றத்திற்காக’ வஞ்சகமாய் படுகொலை செய்துவிட்டார்கள்.

ஈழப் போராட்டத்தின் சரியான திசை வழியை ஆய்ந்தறிய வேண்டிய நெருக்கடிமிக்க காலக்கட்டங்களில்-கடந்த 12வருஷ காலமாக, அவரது ‘அரசியல் முன்னெடுப்பு’ ஆலோசனைகளும், போராட்ட அனுபவங்களும் எங்களுக்குப் பெரிதும் துணை நின்றன. அவர் இறந்தது, எமது நெஞ்சில் ஒரு உயிர்த் தோழரை இழந்த அதிர்ச்சியையும், கொந்தளிப்பையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. அவரது மரணம் உண்மையிலேயே ஈழவர் போராட்டத்திற்கு பேரிழப்பாகும்.

இந்நிலையில் நான் அவரது உடல் அடக்க நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள முயற்சித்தேன். ஆனால் ‘நிகழ்ச்சி நிரல்’ முடிவு செய்யப்படாமலிருந்தது. ஞானிஷிலிருந்து எடுத்துப் போய் எங்கே அவரை அடக்கம் செய்வது? அம்மானிலா

(ஜோர்டான்) அல்லது டமஸ்கஸிலா (சிரியா)? எதுவென்று உறுதிப்படுத்தாததால் குழப்பம் நிலவியது.

இந்தக் குழப்பம் எழுந்ததற்குக் காரணமிருக்கிறது. கடந்த ஆறு மாதங்களாக மேற்கு கரை (West Bank), காஸா ஸ்ட்ரிப் பகுதிகளில் வீரதீரமிக்க மக்கள் பேரெழுச்சி உக்கிரமடைந்துள்ளமைக்கு பிரதான பங்காற்றியவர் அபு-ஜிகாத். இதனால் அவரின் ‘உடல் அடக்கம்’ அம்மானில் நிகழ்வதே மிகவும் பொருத்தம். ஏனெனில் ‘அந்நிகழ்ச்சி’ மேற்கு கரையில் தீவிரம் அடைந்துள்ள போராட்டத்திற்கு மென்மேலும் அரசியல் தாக்கத்தை (Political impact) அளிப்பதாக அமையும். ஆனால் PFLP-ன் (Popular Front for the Liberation of Palestine) தலைவர் ஜார்ஜ் ஹபாஷும், DFLP-ன் (Democratic Front for the Liberation of Palestine) தலைவர்தைஃப் ஹவத்தமாவும், ‘இந்த நிகழ்ச்சியை டமஸ்கஸில் நடத்துவதன் மூலம் பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பின் தலைவர் அராபத்தின் FATAH இயக்கத்திற்கும் சிரியாவிற்கும் இடையே சீர்கெட்டிருக்கும் உறவை சீரமைக்கலாம்’ என்று வலியுறுத்தினர். இந்த முடிவு டமஸ்கஸிலேயே வசிக்கும் அபு-ஜிகாத்தின் வயதான பெற்றோர்களுக்கும் சகோதரர்களுக்கும் ஏற்புடையதாக இருந்தது. எனவே உடல் அடக்கம் டமஸ்கஸில் தான் என்று இறுதியில் முடிவானது. கடைசி நேரம் வரை இடம் உறுதி செய்யப்படாத இந்தக் குழப்பநிலை, நிகழ்ச்சிக்கு செல்வதற்கான பிரயாண ஏற்பாடுகளை செய்ய முடியாதபடிக்கு என்னை முடக்கிவிட்டது.

என்றபோதிலும், டில்லி பாலஸ்தீன தூதரகத்தில் நடைபெற்ற இரங்கல் நிகழ்ச்சியில் ஈழப்புரட்சி அமைப்பின் (ஈரோஸ்) டில்லி பிரதிநிதி நேருவும், தோழர் ரத்னாவும் கலந்துகொண்டு, தூதுவர் ஹாலித்-அலி-ஷேக் அவர்களிடம் ஈரோஸ் சார்பாகவும், ஈழவர் சார்பாகவும் தமது ஆழ்ந்த வருத்தத்தை தெரிவித்தனர்.

தாய்நாடு மீட்புக்கும், தற்காப்புக்குமான போராட்டத்தில் பாலஸ்தீன மக்களை விடுதலை நோக்கி வழிநடத்திச் சென்றவர் அபு ஜிகாத். அவர் சர்வதேச அளவில் ஒடுக்குவோருக்கு எதிரான போராட்ட இயக்கங்களுக்கு தனது மகத்தான ஆதரவை வழங்கினார். அவர் கொலையுண்ட கோரநிகழ்ச்சி உலகெங்குமுள்ள மனிதாபிமானிகளுக்கும், மக்கள் போராளிகளுக்கும் வருத்தத்தையும், ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. துயரம் தோய்ந்த இப்பொழுதில் அவரிடம் நாம் கற்ற படிப்பினைகளும், அவருக்கும் எமக்கும் வலுவான இடை உறவாய் உருவான நட்பும், ஈழப் போராட்டத்திற்கு வலிமை சேர்த்த அவரது சில அரிய ஆலோசனைகளும் எம் நினைவில் மிளர்கின்றன. அவரை முதன் முதலாக சந்தித்த நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்கிறோம்.

அப்போது-1976ஆம் ஆண்டில் லெபனானில் கிறிஸ்துவர்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் உள்நாட்டுப்போர் மூண்டு பெய்ரூட் நகரம் எரிந்து கொண்டிருப்பதாக லண்டன் பத்திரிகைகளில் படித்தோம். இதிலிருந்து முன்றாவது நாள், ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்ததன் படி, லெபனானுக்கு விமானத்தில் பயணமானோம். என்னுடன் கானக்சும், அருளரும் வந்தார்கள். 350 இருக்கைகளைக் கொண்ட அந்த விமானத்தில் எங்கள் மூவரையும் சேர்த்து மொத்தம் 14 பேரே பயணம் செய்தோம்.

பெய்ரூட் நகர்மீது விமானம் தாழ்வாக பறக்கத் தொடங்கிய போது நாங்கள் அதிர்ந்து போனோம். கண்ட காட்சிகள் நெஞ்சைப் பிசைந்தன. நகரம் முழுவதையும் குரூரம் கவ்வியிருந்தது. எரிந்து ஜ்வாலை அடங்கிப்போய் கட்டிடங்கள் புகைந்து கொண்டிருந்தன. நகரம் சுடுகாடாய் தோற்றங்காட்டியது. விமானம் இறங்கி வெளிவந்த எங்களுக்கு விமான நிலையம் ஒரு ராணுவமுகாம் போல்தோன்றுப்படிக்கு, ஆயுதம் தரித்த ராணுவவீரர்கள் அங்கே மந்தை மந்தையாய் நிறைந்து கிடந்தனர். கொடிய ஆயுதங்களை நிறைந்த அளவில், மிக நெருக்கத்தில், இதற்கு முன்னர் நாங்கள் கண்டதில்லை. போராடுவோர்கள் இந்த ஆயுதங்களின் கீழ் எப்படியெல்லாம் ஒடுக்கப்படுவார்கள்? நினைக்கவே பயங்கரமாய் இருந்தது. சூழல் மூச்சை நெரிக்கும் அவ்வேளையில், FATAH இயக்கப் பொறுப்பாளர்கள் ராணுவ வீரர்களை நோக்கி 'இவர்கள் எங்கட ஆட்கள்' என்று ஆங்கிலத்திலும், அரேபிய மொழியிலும் குரலிட்டவாறே எங்களை நோக்கி வந்தபோதுதான், நிராயுத பாணி நிலையிலிருந்து விடுபட்ட உணர்வை நாங்கள் பெற்றோம்.

உடனடியாக அங்கு நின்ற செஞ்சிலுவைச் சங்க வாகனத்தில் ஆயுதந்தாங்கிய பாலஸ்தீன தோழர்களின் பாதுகாப்புடன் மேற்கு பெய்ரூட் PLO (Palestine Liberation Organisation) செயலகத்திற்குச் சென்றோம். வழியெங்கும், கொல்லப்பட்டு சிதிலமடைந்த உடல்கள்... கிளைகள் சிதறி வேரடி மண்ணோடு வீழ்ந்து கிடக்கும் மரங்கள்...இடிபாடுகளிடையே எரிந்து புகையும் கட்டிடங்கள்...கொடூரத்திலும் கொடூரமான சூழல். நெஞ்சு பதற, கண்கள் துடிதுடித்துச் சுழல, முற்றிலும் புதிதான பயங்கர உலகில் இருப்பதைப் போன்ற உணர்வு எங்களுக்கு.

கிரீன்லைன் சாலைதான் கிறிஸ்துவர்கள் வாழும் கிழக்கு பெய்ரூட்டையும் முஸ்லீம்கள் வாழும் மேற்கு பெய்ரூட்டையும் பிரிக்கின்றது. கிறிஸ்துவர்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்குமான இந்த உள்நாட்டுப் போரைப்பற்றி ஏற்கனவே நாங்கள் பத்திரிகைகளில் படித்தபோது அந்த சாலையும் அறிமுகமாகியிருந்தது. ஆபத்துமிக்க அந்த கிரீன்லைன் சாலை வழியாகத்தான் எங்கள் வாகனம் விரைவதை அறிந்தோம்.

பி. எல். ஓ. லண்டன் பிரதிநிதி
சாயித்ஹுமாமி

செயலகம் போய் சேர்ந்ததும், அங்கே PLO-வின் மத்தியக் குழு உறுப்பினர் அபு-மீய்சரை சந்தித்து அவரிடம் எங்களை அனுப்பி வைத்த லண்டன் PLO பிரதிநிதி சாயித் ஹமாயின் அறிமுகக் கடிதத்தை கொடுத்தோம். பிறகு ஈழமண்ணின் மைந்தர்களாய் அவரோடு உறவு கொள்ளும் விதத்தில் எம் மக்களின் இரத்தத்திற்கு ஈடானா தேயிலை நிரம்பிய பாக்கெட்டுகளை அவருக்குப் பரிசளித்தோம்.

அதன்பின், தூரத்தில் குண்டுகள் வெடித் தெழும் அந்த அசுரப் பொழுதில், அங்கிருந்து ஈற்றிலும் பலத்த பாதுகாப்புடன் மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்த ஒரு மலைப்பாதை வழியே பெக்கா பள்ளத்தாக்கை நோக்கி நாங்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். இறுதியில், Fatah-வின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இயங்காது விடப்பட்டிருந்த ஒரு தொழிற்சாலையை வந்தடைந்தோம். PLO உயர் ராணுவ அதிகாரிகளை நாங்கள் எதிர்பார்த்து நின்ற அந்த இடம் 'சத்தூரா'-சிரியா எல்லையிலிருந்து 6 கி.மீ. தொலைவிலிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் பலத்த ஆயுத பாதுகாப்புடன் வந்து சேர்ந்த வாகனங்களிலிருந்து ஆயுதந்தரித்தவாறும், சாதாரண உடையிலும் ஆய்வேழபேர் இறங்கி எங்களை அணுகி "Welcome Comrades" என்றார்கள். பிரயாணத்தைப் பற்றியும், பெய்ரூட் சந்திப்பு குறித்தும் ஆவலோடு விசாரித்தார்கள். லண்டன் PLO பிரதிநிதி சாயித் ஹமாயினையும், ஈரோஸ் தோழர் ரத்னாவையும் பற்றி அக்கறையோடு கேட்டார்கள். பிறகு தம்மைப் பற்றிய அறிமுகத்தை மேற்கொண்டார்கள். அவர்களில் கம்பீரமான தோற்றத்தோடு ராணுவ உயர் அதிகாரி போலிருந்த ஒருவர் எங்களை தனிப்பட்ட முறையில் விசாரித்தார். எங்களுக்கு பொறியியல் துறையில் அனுபவம் இருப்பதை அறிந்து கொண்ட அவர், "அப்படியானால் நீங்கள் ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும். எங்கள் பண்ணையில் ஒரு உழவு எந்திரம் பழுதாகி விட்டது. அதை நீங்கள் நாளை காலையில் சரி பார்த்துத் தந்தால் எமது விவசாயிகளுக்கு அது பெரிதும் பயனளிப்பதாக இருக்கும். இன்று நன்றாக ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றார்.

இராணுவப் பயிற்சி பெறச் சென்ற எங்களை அந்த அதிகாரி விவசாயிகளுக்கு உதவ அழைத்தது சற்றே திகைப்பைத் தந்தது. பிறகு அவர் எங்களுக்கு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து விட்டு அகன்றார். அதன்பிறகு, அவர் யார் என்பதை அறியும் ஆவலோடு அங்கிருந்த வேறு சில பாலஸ்தீன தோழர்களை கேட்டோம். அவர்தான் PLO-வின் ராணுவதளபதி அபு ஜிகாத் என்பதை அறிந்து வியந்தோம். இதுவே எங்களின் முதல் சந்திப்பு.

அக்காலத்தில் குரூர யுத்தச் சூழல் லெபனானில் நிலவியதால், சிரியா - டமஸ்கஸில் ஹமூரியா எனும் இடத்திலிருந்த பாலஸ்தீன பயிற்சி முகாமில் கேப்டன் மஜூத் தலைமையில் ராணுவப்பயிற்சி நடந்தது. அது ஒரு சர்வதேச பயிற்சி முகாம். பிரான்ஸ், ஈரான், குர்துஸ்தான், உகண்டா, ஐரீஸ், நிகரகுவா, ஜெர்மன், மற்றும் அரபுநாடுகளான குவைத், சவுதி, எகிப்திலிருந்தெல்லாம் பயிற்சிக்கு வந்திருந்தார்கள். இவர்களோடு நாமும் பயிற்சி பெற்றோம். பயிற்சி ஆரம்பித்து இரண்டு வாரத்தில் முகாமிற்கு வந்த PLO தலைவர் அராபத், எங்கள் போராட்டத்தையும், எங்களையும் பற்றி தீவிர விசாரித்து தெரிந்து கொண்டார். எங்கள் பயிற்சி தொடர்ந்தது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பாலஸ்தீன விடுதலைப் போரையும், அதன் வரலாற்றையும் மேலும் தெளிவா அறிந்து கொண்டோம். அதோடு, பயிற்சிக்கு வந்த மற்ற நாட்டினரின் பிரச்சனைகளையும், அந்நாடுகளின் போராட்டச் சூழலையும் ஆழ்ந்து அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும் எங்களுக்கு கிடைத்தது. பாலஸ்தீனம் மற்றும் என்யை தேசத்து தோழர்கள் ஈழப்போராட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் மிகுந்த அக்கறையுடன் கேட்டறிந்து தங்களது ஆதரவையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்தனர். அவர்களோடு வாழ்ந்த காலம் மறக்க முடியாதது. ஈழப்போராட்டத்தை தீர்த்தோடு முன்னெடுக்க வேண்டி, முதன் முதலாக வெளிநாட்டில் இராணுவப் பயிற்சி பெறச் சென்ற ஈழவர்கள் நாங்களே என்பதால், ஈழப்போராட்டத்தின் வலிமையையும், வெற்றியையும் உறுதிப் படுத்தும் வகையில், சகலவிதமானப் பயிற்சிகளையும் அங்கே பெற்றோம்.

பயிற்சி காலத்தின் போதும் அபு ஜிகாத்து தான் ராணுவத் தளபதியாக இருந்தார். பயிற்சி முகாமிலிருந்து போர்முனைக்கு நாங்கள் அனுப்பப்பட்டபிறகே அவரை அடிக்கடி சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன. அங்கே ராணுவத் தயாரிப்பு வேலைகளை கவனிப்பதற்கென்று அவர் அடிக்கடி வருவது வழக்கம். வரும்போதெல்லாம் எங்களை அணுகி, "பயிற்சி காலத்தில் நீங்கள் கற்றதென்ன?" 'வேறு எவற்றில் உங்களுக்கு பயிற்சி தேவை?' என்றெல்லாம் கேட்பார்.

அந்த வேளைகளில் அவரின் சகல ஆளுமைகளையும் தெரிந்து கொண்டோம். கட்டளை மையத்தில் (Command Centre) இருக்கும் வரைபடங்களை காட்டி போர்முனையில் எங்களுக்கு நகர்வுகளின் திசையையும், அவை எப்படி அமைய வேண்டும் என்பது பற்றியும் அவர் விளக்கிச் சொல்வார். விமான எதிர்ப்புப் பிரங்கிகள், கட்சுகியா ஏவுகணைகள், ஸ்கட் ஏவுகணை

கள் போன்ற நவீன ஆயுதங்கள் கையாளப்படும் சமயங்களிலெல்லாம் கண்காணிப்புக்காக அவர் எப்போதும் இருப்பார். எல்லா ராணுவ முகாம் களின் நிலையையும் நேரில் சென்று அறிவார். அவருக்கு இரவும் இல்லை; பகலும் இல்லை. நேரம் காலம் பார்க்காமல், தற்பாதுகாப்பு குறித்த அச்சம் துளியுமின்றி, போர்முனை முகாம்களுக்கு அடிக்கடி வந்து போவார். அவர் எங்கே எப்போது ஓய்வு எடுப்பார் என்பது அனைவருக்கும் புரியாத புதிதான கவே தோன்றியது.

போர்முனைக்கு வந்திருந்த ஒரு சமயம் அபு ஜிகாத் ஈழமக்கள் படும் துன்பங்களையும், அவற்றை அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் விதம் குறித்தும் கேட்டறிந்தார். அப்போது நாங்கள், “இது போன்ற பயிற்சி எங்களில் குறைந்தது இன்னும் 50 பேர்களாவது பெறுவார்களானால் ஆயுதபாணிகளாய் எம் மக்களை மாற்றி, பயிற்றுவிக்கும் பணி எங்களுக்கு மிக எளிதாக இருக்கும்” என்றோம். அதற்கு பதிலாக அவர் மெலிதாக புன்னகை செய்தார். பிறகு அறிவுரை சொல்லும் தொனியில், “நண்பர்களே! என் அனுபவத்தில் கற்ற ஒன்றை சொல்கிறேன். அதை எப்போதும் மனங்கொள்வது நல்லது. அதாவது, முதலில் நீங்கள் உங்கள் பலத்தை நம்பவேண்டும். ஒருவர் மட்டுமே தேவைப்படுகிற வேலைக்கு இருவரை நியமிப்பது தவறு. இன்னும் ஐம்பது பேருக்கு பயிற்சி தேவையில்லை. பல நூற்றுக்கணக்கான ‘ஐம்பது பேர்களை’ நீங்கள் மூவருமே உருவாக்கிக் காட்ட முடியும். அதற்கேற்ப உங்களது தேவைகள், பயிற்சிகள் எல்லாவற்றையும் நல்லமுறையில் நிறைவேற்றுவோம். நம்பிக்கையோடிருங்கள்” என்றார்.

அவ்விதமே சகல பயிற்சிகளிலும் கைதேர்ந்தோம். ஆயுதப் போராட்டத்தை மேற்கொள்வதற்கான முன் நிபந்தனைகளை அங்கு பெற்ற அனுபவங்களின் வாயிலாக அறிந்தோம். இவ்வாறாய் எங்களில் வித்தியாசமான புதிய பரிமாணங்களை நிகழ்த்திய அந்த பயிற்சிகாலம் முடிந்தது. சரி! இனி திரும்ப வேண்டும். ஆனால் பணம் இல்லாத நிலை, எங்களை வருத்தியது. அந்த நேரம் பார்த்து அபு ஜிகாத் எங்களை அவரது இல்லத்திற்கு அழைத்தார். சென்றோம். அவர் அங்கிருந்த வேறு இரு உயர் அதிகாரிகளை அறிமுகப்படுத்தினார். பிறகு பயிற்சி திருப்தியாய் அமைந்ததா? என்றார். ‘மிகவும் திருப்தி’ என்றோம். எங்களது போராட்டத் தேவைகளை ஆர்வத்தோடு கேட்டறிந்தார். எங்களுக்குள்ளோ பணமில்லா நிராதரவான நிலையை எப்படி அவருக்கு தெரியப்படுத்துவது? என்ற கேள்வி குமைந்து கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் தயங்கித் தயங்கி சொல்லி விட்டோம். இதை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்ததைப் போல் அவர் பலத்தகுரலில் சிரித்தார். பிறகு அவருக்கு பக்கத்திலிருந்த ஒரு அதிகாரியை காட்டி, “உங்களை நல்லவிதமாய் திருப்பி அனுப்பும் பொறுப்பையெல்லாம் இவர்கவனித்துக் கொள்வார். நீங்கள் கிளம்புங்கள்; மறுபடியும் நாம் சந்திக்கும் போது விபரமாக பேசலாம்” என்றார்.

பயிற்சி முடிந்து திரும்பும் வேளையில் இந்த சந்திப்பு சிறிது நேரமே நிகழ்ந்தது என்பது எங்களுக்கு சற்றே ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. எனிலும், அபு ஜிகாத் வெகு சீக்கிரத்தில் எங்களுக்கு விடைகொடுத்த விதம் “உங்களது போராட்டம் தயார்நிலையில் இல்லை. தயார் நிலைக்கு வரும் காலத்தில் நாம் சந்திப்போம்” என்று மறைமுகமாய் எங்களுக்கு உணர்த்தியது. நாங்கள் நன்றி கூறி விடை பெற்றோம்.

லண்டன் திரும்பியதும் காலதாமதம் செய்யாமல் நாங்கள் ஈழத்திற்கு திரும்பினோம். லண்டனிலும் சரி; ஈழத்திலும் சரி; எமது தோழர்களும் மக்களும் முதன்முதலாக வெளிநாட்டில் ராணுவப் பயிற்சி பெற்று திரும்பிய எங்களை ஆர்வத்தோடு வரவேற்றார்கள். அவர்கள் எல்லோரிடமும் ராணுவப்பயிற்சியின் சகல நுணுக்கங்களையும் தாமும் கற்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு நிறைந்திருந்தது. ஏனெனில் அப்போதைய ஈழத்து அவலச்சூழல் ஆயுதமேந்திய போராட்ட வழிமுறையையே தேர்வு செய்யும்படி ஈழவர் அனைவரையும் நிர்ப்பந்தித்தது. ஆயுதப் பயிற்சியும் விடுதலை போராட்ட இயக்கங்களுடனான தொடர்பும் எங்களுக்கு அப்போது அவசர அவசியமாயிருந்தது. அந்த காலக் கட்டத்தில் இது போன்ற ஆயுதப் பயிற்சியை PLO போன்ற விடுதலைக்காக போராடும் இயக்கங்களே ஏற்று நடத்தி வருவதை அறிந்து எமது மக்கள் மகிழ்ச்சியும், நம்பிக்கையும் பெற்றார்கள்.

துப்பாக்கிச் சனியனை ஏந்திப் போராட வேண்டிய காலக் கட்டத்தில், ஈழப் போராட்டத்திற்கான முன்தயாரிப்பு வேலைகளில் எமது மக்களுக்கு ஆயுத பயிற்சி அளிப்பதையே பிரதான பணியாகக் கருதி செயல்பட்டோம். நாங்கள் பெற்ற கடினமான பயிற்சியையும் அனுபவங்களையும் எமது மக்களோடு பகிர்ந்தோம்; அவர்களை பயிற்றுவித்தோம். கூட்டங்கள் வாயிலாய் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தோடு எமக்குள்ள தொடர்பையும் உறவையும் எடுத்துக் கூறினோம்; பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றை விளக்கிச் சொன்னோம்.

ஒரு நாள் ஒரு குரங்கு ஒரு மனிதனைச் சந்தித்து, “பல கோடி வருஷங்களுக்கு முன்னால் நீயும்கூட என்னைப் போல குரங்காகத்தான் இருந்தாய். இன்று ஒரு நாள் மட்டும் ஏன் நீ ஒரு குரங்காக மாறி வாழ்க்கையை எங்களைப் போல் அனுபவிக்கக் கூடாது?” என்று கேட்டது.

முதலில் அந்த மனிதன் தயங்கினாலும், சிறிது யோசனைக்குப் பின், “சரி ஒரு நாளைக்கு மட்டும் என்னைக் குரங்காக மாற்றிக் கொள்ள நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்” என்றான்.

குரங்கு சந்தோஷமடைந்தது. “அப்படியானால் உன் தோலைக் கழற்றி என்னிடம் கொடு. நான் மனிதனாக மாற்றிக் கொள்கிறேன்” என்று சொன்னது.

அவர்கள் தத்தம் தோலை மாற்றிக் கொண்டார்கள். மனிதன் குரங்காகவும், குரங்கு மனிதனாகவும் மாற்றம் நிகழ்ந்தது.

மனித-குரங்கு மரத்தில் ஏறிக் கொள்ள, குரங்கு-மனிதன் அலுவலகம் சென்று மனிதனாக வேலை பார்க்கச் சென்றது.

குரங்கு

இந்திச்சிறுகதை

தமிழில் :

சுந்தர்ஜி

மீண்டும் இருவரும் மாலை யில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். குரங்கு-மனிதன் மனித-குரங்கிடம் மிகவும் அலுப்படைந்த குரலில், “சகோதரா! நான் மனிதனாக இருப்பது துன்பகரமாக இருக்கிறது. தயவுசெய்து என் தோலைத் திருப்பித் தா. இந்தா உன்னுடையது” என்றது.

மனித-குரங்கு, “பல கோடி வருஷங்களாக நான் மனிதனாக வசித்து வருகிறேன். ஏன் நீ குறைந்தது ஒரு நூறு வருஷ மாவது மனிதனைப் போல வசித்துப் பார்க்கலாமே?” என்று சொன்னான்.

அந்தக் குரங்கு அழ்த் தொடங்கியது. “வேண்டாம் சகோதரா. இவ்வளவு குரூரமாக நடந்து கொள்ளாதே.”

ஆனால் மனித-குரங்கு ஒவ்வொரு கிளையாகத் தாவித் தாவி காட்டுக்குள் மறைந்தது.

குழப்பமடைந்து போன குரங்கு-மனிதன் அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கத் திரும்பிப் போனது.

அதன் பின்னிருந்து மனிதன் குரங்காகவும், குரங்கு மனிதனாகவும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

ஈழம் நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டிய, சிங்கள இனவெறி ராணுவத்தின் ரத்த பயங்கரமிக்க ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக ஆயுதமேந்தி எழு வேண்டிய காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து எண்ணற்றோர் ஆயுதபயிற்சியை பெற விழைந்து முன்வந்தார்கள். வயது வரப்பின்றி ஏராளமான இளைஞர்களும், முதியோர்களும் சாவை துச்சமாய் மதித்து ஆயுதப் போராட்டத்தில் பங்கேற்க முழுமனதோடு விருப்பம் தெரிவித்தார்கள். இந்த நேரத்தில் அபு-ஜிகாத் கூறியதைப்போல இவர்கள் அனைவருக்கும் ஆயுதபயிற்சி அளிக்க நாங்கள் மூவரே போதும் என்பது சாத்தியமானதாக தோன்றவில்லை. எனவே, நிலைமைகளை விளக்கி, “போராட்டம் வேகமாய் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில்

அதை மேலும் விரைவுப்படுத்த வேண்டுமென்றால் இன்னும் சிலருக்கு ஆயுத பயிற்சியை நீங்கள் அளித்துத் தவ வேண்டும்” என்று அபு-ஜிகாத்திற்கு செய்தி தெரிவித்தோம். அவரும் நிலைமை புரிந்து எங்கள் கோரிக்கையை ஏற்றார்.

எமது தோழர்கள் சிலர் பயிற்சிக்கென்று பெய்ரூட் சென்றார்கள். அவர்களை கவனிக் கும் பொறுப்பாளராய் நான் செயல்திறப் பரத்னாவால் நியமிக்கப்பட்டேன். பிறகு அவரது பணிப்பை ஏற்று நானும் பெய்ரூட் டுக்கு பயணமானேன். மனத்தில் மறுபடியும் அபு-ஜிகாத்தை சந்திக்கப் போகிறோம் என்ற சந்தோசம் நிறைந்தது.

தொடரும்

நூலகம்

அம்சா ஆலவியின்

கற்பனை வகைப்பட்ட

பொய்யான இந்தப் புனைகருட்டு. .

சி. அறிவுறுவோன்

வர்க்கங்களும் அரசும் இல்லாத ஒரு சமுதாயத்தைக் கற்பனை செய்து பார்ப்பதற்குச் சமூக விதிகள் இடந்தருகின்றன. ஆனால் அவை அரசு என்பது சுயேச்சையான ஒரு நிறுவனமாக இயங்க முடியும் என்று குறிப்பிடவில்லை. வர்க்கச் சார்புள்ள அரசுகளே வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

எடறிந்த வரலாறெல்லாம் வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறே என்றும், ஒரு வர்க்கம் இன்னொரு வர்க்கத்தின் மீது அடக்கு முறை செய்து ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கருவியே அரசு என்றும் பிரகடனப்படுத்துகிறது மார்க்சியம். இதைக் கட்டுரையாளர் அம்சா ஆலவி 'மரபு வழி மார்க்சியக் கோட்பாடு' என்கிறார்.

ஆனால், "அரசு பற்றி மார்க்சியம் கூறும் தெளிவான முடிவிற்கு வரவில்லை என்று சொன்னால் வர்க்கப் போராட்டத்தை நடத்துவதோ, பட்டாளி வர்க்க அரசை நிர்மாணிப்பதோ சாத்தியமில்லை" என லெனின் அவர்கள் தமது நூல்களில் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். இந்த மார்க்சிய வழியில் சென்றதன் விளைவே ருஷ்யாவில் மாபெரும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி; இது உலகமே ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. பாரீஸ் கம்யூனின் தோல்வியினின்று கிடைத்த படிப்பினைவின் வாயிலாய்ப் பாட்டாளி வர்க்கம் நடைமுறையில் பெற்ற போதத்தின் அடிப்படையில்தான் ருஷ்யாவில் பாட்டாளி வர்க்க அரசு நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இதை அம்சா ஆலவி மறுக்கவில்லை.

அதே சமயம், அரசு பற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாட்டை அம்சா ஆலவி எத்தகைய பார்வையில் மரபு வழிப்பட்டதாய் காண்கிறார்? "ஐரோப்பாவில் முழுமையாக வளர்ச்சி பெற்ற முதலாளித்துவம் தனது அரசியல் அதிகாரத்தைத் தானே கையிலெடுத்துக் கொண்டதால் முதலாளி வர்க்க அரசுகளை அது அமைத்தது. ஆனால் காலனியாதிக்க நாடுகளில் அந்நாடுகள் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு அமைந்த அரசுகள் பெரும்பாலும் (குறிப்பாக இந்தியா நீங்கலாக) ஐரோப்பிய நாடுகளில் அமைந்தது போல் அமையவில்லை. அதற்கு மாறாகப் புதிதாக விடுதலை அடைந்த

காலனி நாடுகளில் எந்த வர்க்கச் சார்புமில்லாத அரசுகள் இருக்கின்றன. அவை ராணுவ மற்றும் அதிகார வர்க்கங்களினால் நடத்தப் படுகின்றன. இதற்குக் காரணம், இந்நாடுகளில் உள்ள நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம், தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கம், பெரு முதலாளி வர்க்கம், இவை மூன்றுமே பலவீனமாக உள்ளன. அரசு எந்திரம் ஏகாதிபத்தியத்தின் வசதிக்கேற்ப தயாரிக்கப்பட்ட பிருமாண்டமான அமைப்பு. இது மேல் கட்டுமானம். மேற்குறித்த பலவீனமான மூன்று வர்க்கங்களும் அரசுக்கு அடித்தளம். பலவீனமான அடித்தளத்தின் மீது பிருமாண்டமான அரசு எந்திரம் தாக்கு பிடித்து நிற்க முடியாது. மேலும் இந்த 'மூன்று வர்க்கங்களும்' தங்களுக்குள் மோதிக் கொள்ளாமல் சமாதானப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதனால்தான் காலனியாதிக்கத்திற்குப் பிந்திய சமுதாயத்தில் அரசு வர்க்கச் சார்பின்றி சுயேச்சையானதாகச் 'செயல்படுகிறது. இது மார்க்சியத்தின் அரசு பற்றிய மரபுரீதியான கோட்பாட்டிற்கு மாறுபட்டது" என்கிறார் அம்சா ஆலவி.

மார்க்ஸ்-ஏங்கல்ஸ் காலத்திற்குப் பின்னால் முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக மாறிய காலக்கட்டத்தை லெனின் ஆழ்ந்த விஞ்ஞான முறையில் பகுத்தாராய்ந்து, அதற்கான விதிகளைத் தொகுத்து மார்க்சியத்தை செழுமைப்படுத்தியதை நாம் ஏற்கிறோம். மாறாக மார்க்சியத்தின் அடிநிலைக் கோட்பாட்டையே திரித்துப் புரட்டிக் கூறும் அம்சா ஆலவியை நாம் அங்கீகரிக்க முடியுமா?

மார்க்சியம் தேங்கிப் போன குட்டை அல்ல. அது சமூக வளர்ச்சியை உசுப்பிவிட்டுத் தானும் வளர்ந்து வரும் சமூகவியல். அதனால்தான் இன்றளவும் உலகை மாற்றியமைக்கக் கூடிய உயரிய 'தத்துவம்—வழிகாட்டியாக' அது திகழ்கிறது. அம்சா ஆலவி கூறியது சரியான விஷயமாக இருந்திருக்குமானால் அதை ஏற்றுக் கொள்வதில் நமக்கு எந்தத் தயக்கமும் ஏற்பட்டிருக்காது. சரியல்ல என்பதாலேயே அவரின் கருத்தை மறுக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு நாம் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஏகாதிபத்திய இந்தியாவில் நடைபெற்ற

யாசிப்பு

இந்தத் தனிமை
மிகவும் கொடுமையானது.
என் அன்பே...
ஒரு மல்லிகை பூவைப்போல
மனிதனுள்
பாதுகாத்து வைத்துள்ளேன்
உனது நினைவுகளை.
காற்றும் அசைய மறுக்கும்
அந்த இரவுகளில்...
சூரியன் மட்டுமே
ஒளியைத் தரும்
பகற்பொழுதுகளில்...
நெஞ்சிற்குள் உன்னை
உனது நினைவுகளை
சுமந்தபடி.
தாங்கும் சக்தியை...
உலகில் வாழும்
இயலாமை...
இழந்து விடும் முன்பு
என்னை நீ
வந்தடைய மாட்டாயா... ?
எனது கனவுகளை
நனவாக்கமாட்டாயா... ?
எனது ஆளுமைகளை
எனக்கு
மீட்டுத்தரமாட்டாயா... ?
எனக்கென
வரையறுத்துக் கொண்ட
லட்சியங்களை
கடமைகளை
நிறைவேற்றும் வலுவை
உள்ளத்திற்கும்
உடலுக்கும்
நீ வழங்க மாட்டாயா... ?
—ரிஷி

□ □ □

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ‘இன்றைய பாகிஸ்தானும் வங்காள தேசமும்’ பங்கு பற்றியது அனைவரும் அறிந்ததே. போராட்டத்திற்கு தலைமையேற்றது காங்கிரஸ் இயக்கம். அது தோற்றுவிக்கப்பட்ட முறை இந்திய முதலாளித்துவத்திற்கு ஏற்புடையதாக இருந்தது. ஏனெனில், அதன் பிரதான கோரிக்கையே அதிகார அமைப்பில் முதலாளி வர்க்க அறிவாளிகளைப் பங்கு பற்ற வைப்பதுதான். காங்கிரஸின் ‘குடியேற்ற அந்தஸ்து கோரிக்கை’ மிதவாதத் தன்மை கொண்டது எனினும், முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சட்ட மன்றங்களைக் கோரியதையும், அது ஜனநாயகத் தன்மை கொண்டிருந்ததையும்

கவனிக்க வேண்டும். ‘அதனுள்ளேயே’ முழு விடுதலைக்கான போராட்டமும் நடந்து வளர்ந்து வந்ததையும், காந்தியார் தலைமை வெகு ஜனங்களை காங்கிரஸின் பால் ஈர்த்ததையும், அதேசமயம் மக்களின் பேரெழுச்சியை காங்கிரஸ் தலைமையே மட்டுப்படுத்தியதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். இவற்றையே முஸ்லீம் லீக்கும் செய்தது.

இது, விடுதலைக்காகப் போராடிய முதலாளி வர்க்கம் நிலப்பிரபுத்துவத்தோடு சமரசம் செய்து கொண்டிருந்ததன் பிரதிபலிப்புதான். ஆகவே “பிரிவினையோடு விடுதலை அடைந்த பாகிஸ்தானிலோ, அதற்குப் பின் விடுதலையடைந்த வங்கதேசத்திலோ பெருமுதலாளித்துவத்திற்கும், நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கும் ‘சமரசம்’ செய்துவைப்பதற்காகவே ராணுவம் ஆட்சியை கைபற்ற வேண்டிய அவசியமேற்பட்டது” என்ற அம்சா ஆலனியின் கருத்து ஏற்புக்கூரியதாய் இல்லை.

பாகிஸ்தானில்-பலுச்சி, பட்டாணி, சிந்தி ஆகிய தேசிய இனங்களைச் சார்ந்த தேசிய முதலாளிகளின் பிரிவினை கோரும் இயக்கம் வலுவடைந்து வருகிறது. பெருமுதலாளிகளின் பிரதிநிதி பெனாசிர் புட்டோவின் ஜனநாயக இயக்கம் வலுவடையாமலிருப்பதற்கு இது ஒரு காரணமல்லவா? இந்நிலை, “ராணுவம் சிறு முதலாளிகளை அதாவது தேசிய முதலாளிகளை பெரு முதலாளி மற்றும் நிலப்பிரபுக்களோடு ஒத்துப்போகச் செய்கிறது. அதனால் தான் ராணுவ ஆட்சி நீடிக்கிறது” என்ற அம்சா ஆலனியின் கூற்று தவறே என்று சுட்டிச் சொல்லும் சாட்சியாய் உள்ளது. இதிலிருந்து “காலனியாதிக்கத்திற்குப் பிந்திய சமுதாயத்தில் ‘தேசிய’ முதலாளிகள் பெருநகர முதலாளிகளுடன் தாம் வைத்துள்ள உறவின் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலை வாடிக்கைக்காரர் என்ற நிலையில் உள்ளனர்” (கா. பி. ச. அரசு பக் 49) என்று அம்சா ஆலனி குறிப்பிட்டுள்ளது, இந்தியாவிற்குப் பொருந்தும். ஆனால் பாகிஸ்தானுக்குப் பொருந்தவே பொருந்தாது என்பது புலனாகிறது.

மேலும் மதத்தின் பெயரால் ஒரு தேசிய வாதம் இருக்க முடியாது. அது கற்பிக்கப்பட்ட வாதம். அதன் ‘பலனைத்தான்’ தற்போது பாகிஸ்தானும் வங்காளதேசமும் அனுபவிக்கின்றன.

பாகிஸ்தான் இஸ்லாம் தேசியத்துக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமையவில்லை. அது ‘மேற்கு பஞ்சாபி ஆதிக்கத்தையே’ கொண்டிருக்கிறது. (வங்காள தேசம் பிறந்தது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்). மேற்கு பஞ்சாபி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான சிந்தி, பலுச்சி, பட்டாணி தேசிய இனங்களின் எழுச்சி இதைத்தானே பிரதிபலிக்கிறது! இதை அம்சா ஆலனியே ஒப்புக்

கொள்கிறார் (கா. பி. ச. அ. பக்—52, 53) இவற்றை இங்கே குறிப்பிடுவதற்கு காரணம்: பெரு முதலாளிகள் நிலப்பிரபுக்களோடு சமன் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனினும், பெருமுதலாளிகளின் 'பரந்த' நலன்களில்தான் நிலப்பிரபுத்துவ நலன்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. ராணுவ அரசு 'பஞ்சாபிய தேசிய' ஆணவத்துடன் நடந்து கொண்ட போதிலும் பாகிஸ்தான் முழுமையிலும் பெருமுதலாளிகள் மற்றும் நிலப்பிரபுக்களின் பொருளாதார நலன்களைப் பாதுகாக்கவே செய்கின்றது.

இராணுவத்துக்கும் முதலாளித்துவம் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கும் இடையே இப்போது காணக்கூடிய தனிவகையான ஒரே முரண்பாடு, ஜின்னா காலத்திய 'ஜனநாயக நலன்களோடு' அல்லது புட்டோ எழுப்பிய 'ஜனநாயக அலையோடு' ராணுவம் இசைவிணக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதே. இதற்கு மூலகாரணம் ராணுவம் அமெரிக்க மேலாதிக்க நலன்களோடு ஒத்திசைந்துப் போவதே ஆகும். ஆக, பாகிஸ்தானில் ராணுவம் மற்றும் அதிகார வர்க்கம் அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய நலன்களையே பிரதிபலிக்கிறது என்பதோடு உள்நாட்டில் பெரு முதலாளி மற்றும் நிலப்பிரபுக்களைப் பாதுகாக்கும் நிலைபாட்டையும் எடுத்துள்ளது. இன்றைய பாகிஸ்தான் குழுவில், பெனாசிர் புட்டோ அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய நலன்களோடு எந்த அளவிற்கு சார்ந்திருப்பார் என்பதைப் பொறுத்தே பாகிஸ்தானில் ஜனநாயகம் திரும்புமா? திரும்பாதா? என்பதற்கு விடை கிடைக்கும். (அப்படித் திரும்பினால் அது எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும் என்பது வேறு விஷயம்). எனவே, ராணுவ வர்க்கச் சார்பற்ற சுயேச்சை அரசு பாகிஸ்தானில் உள்ளதென்பதை ஏற்க இயலாது. 'பிரிவினைக்கு முந்திய கிழக்கு வங்கத்தில்' ஷேக் முஜீப் அவர்களின் அரசியல் கோரிக்கை பாகிஸ்தானுக்கு உட்பட்ட சுயாட்சியாக இருந்தது என்று அம்சா ஆலவியம் கூறுகிறார். வங்கத்தில் தேசிய முதலாளித்துவக் கோரிக்கையால் பலனடைந்தவர்கள் பெருமுதலாளிகளே என்பதையும் அவர் விளக்கி உள்ளார். இந்தியத் தலையீட்டையும் சரியாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். மௌலானாபாஷானி விஷயத்திலும் அவரது மதிப்பீடு சரியானதே. ஆனால் முஜீப் அவர்களும் அவாமிலீக் கட்சியும் பெருமுதலாளி மற்றும் நிலப்பிரபுக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதை தெளிவின்றிப் பார்க்கிறார். 'ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு', 'ஏகாதிபத்திய ஆதரவு' என்ற பெருமுதலாளிகளின் இரட்டை குணத்திற்கே முஜீபும், அவாமிலீக்கும் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்ததை உணர்ந்தால் குழப்பம் நீங்கும்.

பிரிவினைக்குப் பின் முஜீப் அதிபராட்சியை ஏற்படுத்தியதானது அவரை வெகுஜனங்களிட

ஆற்றாமை

வேறு கணப்புதேடி
விவரத்தனர் செய்தியாளர்.
தூக்குமேடைக்குப்
போட்டியிட்டத் தலைவரெல்லாம்
கருப்புக் கொடியேற்றிக்
கடன் முடித்தார்.
புழுதிப் புயல்வீச்சின்
உக்கிரத்தில்
மெல்ல மெல்ல சாகிறது
உமது குரல்.
அறிவோம்தான்
உம்முடைய
குழலின் பின்புலமும்.
அறிந்து என்ன?
வழங்குதற்கு இன்று
வார்த்தைகள்தான் கையிருப்பு.
வக்கற்றுக் கவிழும்
மண்டைக்குள் தகிக்கிறது
சேகுவேரா
பெத்யூன்
உயிர்ப்பித்த வாழ்வின் நெடி.

—ரவிக்குமார்

□ □ □

மிருந்து தனிமைப்படுத்தியது. வெகுஜன உணர்வையே ராணுவ வீரர்களும் 'புதிதாய் சுதத்திரமடைந்திருந்த' அந்த நாட்டில் பிரதிபலித்தனர். ஆனால் இந்நிலையை ராணுவத்தின் மேல்மட்டத்தில் இருந்தவர்கள் அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அம்சா ஆலவின் தீர்க்கதரிசனத்தின் படியே முஜீப் தீர்த்துக் கட்டப்பட்டார். ராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது.

ஆக, பாகிஸ்தானிலும் வங்க தேசத்திலும் ராணுவ அரசு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் 'படைக்கருவியாகச்' செயல்படுவது நன்கு விளங்குகிறது. ராணுவம் மற்றும் அதிகார வர்க்க ஆட்சி சுயேச்சையானதல்ல; இத்தோனேஷியாவிலும் இதே நிலைமைதான். இதினிருந்து, அரசு எந்தவொரு வர்க்கச் சார்பும் அற்றதாய், சுயேச்சையானதாய் நிலவமுடியுமாதென்னும் மார்க்சியக் கோட்பாடே மிகச் சரியானது என்பதை ஐயந்திரிபற அறிகிறோம்.

ஆனால், அம்சா ஆலவி தன் 'வர்க்கச் சார்பற்ற அரசு' கோட்பாட்டை எந்த இடத்திலிருந்து விரிவாக்குகிறார்? தனது கட்டுரையில் 8-வது அடிக்குறிப்பு கூறும் விஷயமாக இப்படித் தொடங்குகிறார்:

"போனபார்ட்டிசத்தை 'முதலாளிகளின் மதம்' என்றும், இது எல்லாவித முதலாளித்துவ

ஈழத்தின் புதல்வர்களே...

குழம்பிய குட்டையில்
மீன்பிடிக்க
கொக்குகள் மட்டுமல்ல
பருந்துகளும், கழுக்குளும்
ஆந்தைகளும் கூட
போட்டியிட்டன.
ஆமாம்...
ஈழத்தின் புதல்வர்களே,
சித்தாந்தத் தெளிவின்றி
அகப்புறச் சூழலின்
சரியான ஆய்வின்றி
போராடப் புறப்பட்டு
ஆயுதங்களையே
அதிகம் நம்பி
மக்களிடமிருந்து
அந்நியப்பட்டினர்கள்.
அடிபட்டுக் கொண்டினர்கள்.
மக்கள் சக்தியை
அணிதிரட்டி
வழிநடத்த வேண்டிய
அதிகாலை வேளையில்
அந்நிய சக்திகளின்
விரலசைப்பில்
ஆடும்
பொம்மைகள் ஆனீர்கள்.
திசைக்கொரு கோணமாய்
சிதறுண்டு போனீர்கள்.
இருள் சூழ்ந்த
இந்தப் பொழுதிலாவது
முன் வருவீர்களா?
கடந்த காலங்களிலிருந்து
கற்றுக் கொள்வதற்காக
ஒன்றுபடுங்கள்.
உங்களுக்குள் மட்டுமல்ல
மக்களுடனும்.
புரிந்துகொண்டு செயற்படுங்கள்,
தத்துவங்களை மட்டுமல்ல
சம கால
யதார்த்தங்களையும் கூட.

—ரிஷி

அரசுக்குமான பண்பு என்றும் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், ஆளும் வர்க்கத்தின் பல்வேறுபட்ட பிரிவினரிலிருந்து ஒப்பீட்டளவில் தனித்தியங்கும்போது மட்டுமே, அது ஆளும் வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்ய முடியும் எனக் காண்பிக்கிறார். அப்போதுதான், அவ்வரசாணது அவ்வர்க்கம் முழுமைக்குமான மேலாதிக்கத்தை நிறுவ முடியுமெனத் தெளிவுப்படுத்துகிறார்—” இந்தக் கருத்தை மையமாகக்

கொண்டே அம்சா ஆலவி காலனியாக இருந்து விடுதலையடைந்திருக்கும் நாடுகளுக்கான தனது கோட்பாட்டை விரிவுபடுத்துகிறார்.

போனபார்ட் அரசைப் பற்றி மார்க்ஸ் குறிப்பிடுவது என்ன? மார்க்ஸ் சொல்கிறார் : “இரண்டாம் போனபார்ட்டின் காலத்தில் மட்டும் தான் அரசு தன்னை முற்றிலும் சுதந்திரமானதாக ஆக்கிக் கொண்டதாகத் தோன்றுகிறது. சிவில் சமூகத்தின்மீது அரசு எந்திரம் தன்னுடைய நிலையை மிகவும் தீவிரமான முறையில் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டது”..... “எனினும், அரசு அதிகாரம் என்பது ஆகாயத்தில் தொங்கவிடப்பட்டிருப்பதல்ல. போனபார்ட் ஒரு வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி; அதிலும் பிரெஞ்சு சமூகத்தின் மிகப்பெரிய வர்க்கமான சிறு நிலவுடைமை விவசாயிகள் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி” (லூயி போனபார்ட்டின் 18ஆம் புருமெர், முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ, தமிழ் பக்—171).

“எனவே நிர்வாக அதிகாரம் சமூகத்தையே தனக்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கொள்வதில் இந்தச் சிறு நிலவுடைமை விவசாயிகளின் அரசியல் செல்வாக்கு கடைசியாக வெளிப்படுகிறது” (ஷெ நூல் பக்—173). இரண்டாம் போனபார்ட் (நெப்போலியன்) சிறு விவசாயிகளின் வர்க்க இயல்பை ‘நடித்துக்’ காட்டினான் என்பதையே மார்க்ஸ் இவ்வாறு விளக்கியுள்ளார்.

மார்க்ஸ் மேலும் தெளிவுப்படுத்துகிறார்: “பிரெஞ்சு தேசத்தின் பெருந்திரளான மக்களை மரபுகளின் சுமையிலிருந்து விடுவிப்பதற்கும், அரசாட்சிக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே உள்ள எதிர்ப்பை கலப்பற்ற வடிவத்தில் மாற்றியமைப்பதற்கும் பேரரசு என்ற கேலிக்கூத்து தேவையாக இருந்தது. சிறு அளவு நிலவுடைமை மென்மேலும் அதிகமாகத் தகர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது அதன்மீது உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் அரசு அமைப்பும் வீழ்ச்சி அடைகிறது. நவீன சமூகத்திற்குத் தேவைப்படுகின்ற அரசு மத்தியத்துவப்படுத்துதல் என்பது நிலப்பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்து உருவாகியிருக்கிற இராணுவ—அதிகார வர்க்க அரசு எந்திரத்தின் அழிவிலேதான் உருவாகிறது (ஷெ நூல், பக்—182, 183).

இந்த இராணுவ—அதிகார வர்க்க அரசையார் அடித்து நொறுக்குவது? முதலாளி வர்க்கம் அல்லது தொழிலாளி வர்க்கம்தான் அதைச் செய்ய முடியும். முதலாளி வர்க்கம் என்ன செய்தது? மார்க்ஸ் சொல்கிறார் : “திடீர்ப் புரட்சிக்குப் பிறகு பிரெஞ்சு முதலாளிகள் கூக் குரலிட்டார்கள். இனிமேல் டிசம்பர் 10-ந் தேதிச் சங்கத்தின் தலைவரால் (நெப்போலியனால்) மட்டுமே முதலாளித்துவ சமூகத்தைக் காப்பாற்ற முடியும். திருட்டு மட்டுமே இன்னும் சொத்தைக் காப்பாற்ற முடியும்; பொய் சத்தியம் மட்டுமே மதத்தைக் காப்பாற்றும்; விபச்சாரமே குடும்

பத்தைக் காப்பாற்றும்; குழப்பமே ஒழுங்கைக் காக்கும்” (ஷெ நூல் பக்—183). இவ்வாறு முதலாளி வர்க்கம் நெப்போலியன் போனபார்ட் எதிர்ப்பைக் கைவிட்டது. ஆனால், தொழிலாளி வர்க்கம் ஏன் அமைதியாயிருந்தது? மார்க்ஸ் பதிலுரைக்கிறார்: “பாட்டாளி வர்க்கம் தீவிரமான கலகத்தை ஆரம்பித்திருந்தால் அது உடனே முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கு புத்துயிர் கொடுத்திருக்கும். அதற்கும் ராணுவத்துக்கும் சமரசம் ஏற்பட்டு ஜூன் மாதத்தில் நடந்ததைப் போல தொழிலாளர்கள் மறுபடியும் தோல்வியடைவது நிச்சயமாகியிருக்கும்” (ஷெ நூல் பக்—167).

இந்த நிலையில்தான் சுயேச்சையான சக்தியாக மாறிவிட்ட நிர்வாக அதிகாரம் என்ற முறையில் போனபார்ட் “முதலாளித்துவ அமைப்பைக் காப்பதே தன்னுடைய வாழ்க்கைப் பணி என்று கருதுகிறார்” (ஷெ நூல் பக்—183) என்றால் அது அனுபவரீதியாக நெப்போலியன் கற்றுக் கொண்டதாகும். நெப்போலியன் போனபார்ட்டுக்கு முதலாளி வர்க்கத்தின்மீது தோன்றிய பச்சாதாபத்தால் அதைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு வரவில்லை. பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலையாயத்தில் ‘திவாலான சிறுவிவசாயிகள்’ எழுச்சி கொண்டு திரண்டு வருவதானது நெப்போலியனை அந்த முடிவிற்கு வரச் செய்தது.

மார்க்ஸ் கூறுவதைப் பாருங்கள்: “இனிமேல் விவசாயிகளின் நலன்கள் (முதலாம்) நெப்போலியன் காலத்திலிருந்த மாதிரி முதலாளித்துவ நலன்களோடு மூலதனத்தோடு பொருந்தியிருக்கவில்லை; அவற்றுக்கு எதிர்ப்பாக இருக்கின்றன. எனவே விவசாயிகள் முதலாளித்துவ ஆட்சி அமைப்பை ஒழிப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டுள்ள நகர்ப்புறப் பாட்டாளி வர்க்கத்தைத் தங்களுடைய இயற்கையான தோழனாக, தலைவனாகக் காண்கின்றனர். ஆனால் பலமான, வரையறை இல்லாத அரசாங்கம் என்பது (முதலாம்) நெப்போலியன் கருத்துக்களின் இரண்டாவது அம்சமாகும். இதை இரண்டாவது நெப்போலியன் நிறைவேற்ற வேண்டும். இந்த அரசாங்கம் இத்தகைய ‘பொருளாயத்’ அமைப்பை வன்முறையினால் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கிறது. கலகம் செய்கிற விவசாயிகளுக்கு எதிராக போனபார்ட் வெளியிட்டிருக்கும் பிரகடனங்கள் எல்லாவற்றிலும் இந்த ‘பொருளாயத் அமைப்பு’ என்பது முக்கியமான கோஷமாக இருக்கிறது (ஷெ நூல் பக்—179).

இவ்விதமாய் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு எதிர்நிலையிலிருக்கும் சுயேச்சையான நெப்போலியன் நிர்வாகத்துக்கு முதலாளி வர்க்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வருகிறது. பாட்டாளி வர்க்க விரோதியாய்

மதுரையில்

நல்ல நூல்கள்

உங்களைத் தேடிவர

நாடுங்கள் :

சுவடி

473, கூடல் நகர்

மதுரை - 18

நேரெதிர்ப்பு நிலையில் நெப்போலியன் வைக்கப் பட்டுவிட்டதால் அவனுடைய அரசின் சுயேச்சைத்தன்மை அழிந்து போய்விட்டது. இந்த நிலையில் ஒரு ‘லுப்பன் விவசாயியின்’ ஆட்சி எப்படிப்பட்ட அவலச்சனமுடையதாக இருக்கும் என்பதையே தனது ‘லுயி போனபார்ட்டின் 18ஆம் புருமெர்’ நூல் முழுவதும் மார்க்ஸ் விளக்கி உள்ளார்.

நெப்போலியன் எவ்வளவுதான் தன்னை வர்க்கச் சார்பற்றவராக காட்டிக்கொள்ள முற்பட்டாலும் நடைமுறையில் அவர் அப்படி இருக்கவில்லை. மார்க்சின் இந்த முடிவுக்கு மாறாகப் பார்ப்பது விஞ்ஞானப்பூர்வமான பார்வையாக இருக்காது. உண்மையில், வர்க்கச் சார்பில்லாத அரசிற்குக் கற்பனையில் கூட இடமில்லை. ஆகவே, வர்க்க சமரசத்தை சமூக விஞ்ஞான விதிகள் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று வெளிப்படையாக வேக் கோரும் ஒரு முயற்சியின் வடிவமாகவே ‘வர்க்கங்களுக்கு மேலான அரசு’ எனும் அம்சா ஆலவியின் கோட்பாடு உருவாகியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இது மார்க்சின் பெயரால் மார்க்சியத்தையேக் கொச்சைப்படுத்தும் முயற்சி; அதன் புரட்சிக் கூர்முனையை மழுங்கடிக்கும் முயற்சி. அம்சா ஆலவியின் ‘கற்பனை வகைப்பட்ட, பொய்யான இந்தப் புனைச் சுருட்டு’ சக்திமிக்க சமூக விஞ்ஞானமான மார்க்சியத்தின் முன்தகந்தழிந்து போகும்.

□ காலனியாதிக்கத்திற்குப் பிந்திய சமுதாயங்களில் அரசு, விலை : ரூ. 5-50

□ அம்சா ஆலவி (University of Manchester)

□ வெளியீடு : கார்முகில் பதிப்பகம், 129-A, பாலம் ஸ்டேஷன் ரோடு, கோரிப்பாளையம், மதுரை-2.

தோழன்

□

இரா. நரேந்திரகுமார்

□

கண்களின் முன்னே விரிந்து பரந்திருந்த வேப்பமரம், வீரய்யாவுக்கு அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் ஐந்து வயதான வீரய்யா சின்னஞ்சிறுவர்களோடு குப்பை மேட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அடையாளம் கூறமுடியாத செடிகளின் நடுவே அந்தக் குப்பை மேட்டில் தக்காளிச் செடிகளும் வளர்ந்திருந்தன. குழந்தைகள் இருக்கிறார்களே... அவர்களுக்கு எந்தச் செடியுமே அடையாளம் தெரிவதில்லை. தக்காளிச் செடி மட்டும் அடையாளம் தெரிந்துவிடும். ஆளுக்கொன்றாக அவற்றைப் பிடுங்கியெடுத்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தபோது, வீரய்யாவின் கவனம் மட்டும் ஒரு வேப்பஞ்செடியில் நிலைத்து நின்றது. பசிய இலைகளுடன் அப்பாவித்தனமாக நின்று கொண்டிருந்த அந்தச் செடியின் விதையிலைகள் தண்டின் இருபுறமும் 'சிறுநீரகங்கள்' போல ஒட்டிக் கொண்டொலிந்தது... அவ்வளவு சிறிய செடி. ஒண்டியாய் நின்று இந்தச் செடியீது என்ன காரணத்தினாலோ வீரய்யாவுக்கு ஒட்டுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. மெலிய, வளைந்த அதன் ரம்பம் போன்ற இலைகளை வீரய்யா மெதுவாக நீவினான்.

இப்போதெல்லாம் அவனுக்கு விளையாடுமிடம் குப்பைமேடுதான். விளையாட்டுத் 'தோழன்' வேப்பஞ்செடிதான். தனது தோழனுடன் ஆசைதீர விளையாடி விட்டுத்தான் மாணவியில் வீரய்யா வீடு திரும்புவான். பல வேளைகளில் தேங்காய் சிரட்டைகளில் தண்ணீர் எடுத்துச் சென்று தனது இதயங்கவர்ந்த தோழனுக்கு ஊற்றுவான்.

ஒருநாள் குப்பை வண்டிகள் வரிசையாக வந்து குப்பைமேட்டில் நின்றன. தகவல் தெரிந்த வீரய்யா தலைதெறிக்க வீட்டிலிருந்து ஓடிவந்தான். நல்லவேளை... இவன் வருவதற்குள் குப்பையினை அள்ள ஆரம்பிக்கவில்லை. அந்த வேப்பஞ்செடியை 'ஆணிவேர்' அறுந்து போகாமல் மெதுவாகத் தோண்டியெடுத்து,

வேரை வானத்துக்குக் காட்டாமல் அடிமண்ணுடன் எடுத்து வந்தான்.

"செடியின் வேரை வானம் பார்த்துவிட்டால் செடி வளராதாமே?"

செடியை எங்கே நட்டு வைப்பது?

வீரய்யாவின் வீடுதான் ஊரில் கடைசிவீடு. வீட்டிற்கு எதிரே ஒரு குளம். வீட்டின் முன் செல்லும் ரோட்டுக்கும், குளத்துக்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தில் வளர்ந்திருந்த முள்செடிகளின் நடுவே தனது பிஞ்சுக்கைகளால் வேப்பஞ்செடியை நட்டு வைத்தான்.

தோழனைப் பார்க்க இனி குப்பைமேடு செல்லவேண்டாம்.

வீரய்யாவும் வளர்ந்தான். வேப்பஞ்செடியும் வளர்ந்தது.

ஏழாண்டு காலத்தில் வேப்பஞ்செடி வேப்பமரமானது. பசிய கிளைகளுடன் பெருமைசாற்றி நின்றது. இளந்தென்றல் வீசியபோதெல்லாம் சதிராடிச் சப்தமிட்டது. வேப்பமரத்தை விட்டு வீரய்யா இன்னமும் அகன்றபாடில்லை. தோழனுக்கு உரமிடுவான். நீர் வார்ப்பான். வேப்பமரமும் அவ்வழியில் போவோர் வருவோர்க்கெல்லாம் இயற்கையளித்த குடையாய் கரிய நிழல் பரப்பி நின்றது.

இலையுதிர் காலத்தில் வேப்பமரம் இலைகளை உதிர்த்து நின்றபோதெல்லாம் வீரய்யாவின் மனம் இளைத்துப்போகும். வாடிய வேம்பைக் கண்டு வாடுவான். இலைகள் துளிர் விடத் துவங்கும்போது குதூகலிப்பான். ஆனந்தம் இவனுள் துளிர்விடும். மழைநீர் வேப்பமரத்தைக் கழுவிவிட்ட மறுநாள் இளவெயிலில் பளபளப்புடன் பகட்டாக நிற்கும் தோழனைக் கண்டு மயக்கத்தில் மறுகி நிற்பான். சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் வேப்பமரம் பூக்களாகப் பூத்துச் சொரியும்போது பூரித்துப் போவான். அருகிலிருந்தும், எட்டிச் சென்றும் பலப்பல கோணங்களில் பார்த்துப்

பார்த்து மகிழ்ந்து மனம் விம்மலின் மிகுதியால் விழாக்கோலம் காணும். வறண்ட நேரத்திலெல்லாம் உடலை வருத்தி எங்கிருந்தோ தண்ணீர் கொண்டுவந்து தோழனுக்கு வார்ப்பான். தன் குளியலைக்கூட மரத்துக்குக் கீழேயே வைத்துக் கொள்வான். பல் தேய்ப்பதற்கு என்று எவராவது வேப்பமரத்தில் குச்சியை ஒடித்துவிட்டால் போதும். நொறுங்கி விடுவான். விரல்களைப் பறிகொடுத்த வேதனையில் சிக்கித் தவிப்பான். அதுவும் தன்னைப் பயன்படுத்துபவரின் வாயில் தன் மனக் கசப்பைக் காட்டிக் கொள்ளும்.

மழைக்காலமும், வெயில் காலமும் மாறி மாறி வந்தது. வழக்கமாக பிசின் மட்டும் வடியும் மரத்தில் ஒருநாள் வெண்மையாகப் பால் போன்ற திரவம் வடியத் துவங்கியது. கைக்கெட்டும் உயரத்தில், கிளைகள் பிரியும் இடத்திலுள்ள கணுவிவிருந்து சொட்டுச் சொட்டாக வழிந்து அடிமரத்தைத் தொட்டது. பிடித்தது வினை.

இந்த விபரம் அண்டை வீட்டுக்குத் தெரிந்தது. அடுத்த தெருவுக்குத் தெரிந்தது. ஊர் முழுதும் தெரிந்தது. ஊர் மக்கள் மொய்த்தனர்.

மரம் 'சாமி மரமானது'. பக்தர்கள் குவிந்தனர். வேப்பமரத்தைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டனர். மரத்தடியில் கிடந்த மண்ணையெடுத்து நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டனர்.

வீரய்யாவை எவரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆசையான தோழனிடமிருந்து விலகி அன்னியனானான். ஊர்த் தலைவரும், ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களும் வந்தனர். மக்கள் கூட்டம் அலை மோதியது. பின்னர் வந்த சில நாட்களில் வேலைகள் வேகமாக நடந்தன. உண்டியல் வசூல் அமர்க்களப்பட்டது.

மரத்தைச் சுற்றி திண்டு கட்டப்பட்டது. மரத்தை எவரும் நெருங்காதபடி, தொட்டுப் பார்க்காதபடி இரும்புக் கம்பியினால் வேலி கட்டப்பட்டது. விநாயகர் சிலையொன்றும் அங்கே கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டது. 'வேப்பமரத்து விநாயகர்' என்று அவர் 'நாம கரணம்' குட்டப்பட்டார். சில நாட்களில் நிரம்பி வழிந்த உண்டியல், கட்டிடம் ஒன்றுக்கு வழிகோலியது. விநாயகரையும், வேப்பமரத்தையும் கட்டிடம் தன்னுள் அடக்கியது. விநாயகருக்குக் கூரை, வேப்பமரத்துக்குத் திறந்தவெளி. மரத்தில் பால் வடிவது மட்டும் என்றைக்கோ நின்றுவிட்டது.

பின்புறம் வேப்பமரம். முன்புறம் விநாயகர். நாள் தவறாமல் மக்கள். நேரந்தவறாமல்

பூஜை. கோவிலில் பலர் பெயரில் 'உபய' விளக்குகள். கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் தேங்காய், பழம், மாலை விற்கும் கடைகள்.

இப்போது அது ஒரு பஸ் ஸ்டாப். பெயர் வேப்பமரத்து விநாயகர் கோவில்.

தலபுராணம் இன்னும் எழுதப்படவில்லை. அதற்கு எத்தனை நாளாகிவிடும்?

வீரய்யா...?

தோழனைப் பிரிந்த துயரத்தால் ஏங்கிப் போனான். விநாயகருக்குப் போடப்பட்ட மாலைகள் மறுநாள் கழற்றி வேப்பமரத்தின் மீது எறியப்பட்டது. மரத்திலிருந்து குடல் தொங்குவதுபோல காய்ந்துபோன மாலைகள் தொங்கின.

வேப்பமரத்தில் பால்வடிந்த நாளிலிருந்து வீரய்யா தனது தோழனின் அருகே போகவே இல்லை. யாரும் போகவிட்டால்தானே? 'சாமி' மரமாம்.

சாம்பிராணிப் புகையும், ஊதுவத்தி வாசமும் எழும்போதெல்லாம் வீரய்யாவுக்கு ஆத்திரம் பீறிடும். கோயிலில் முன்னே கட்டப்பட்ட வெண்கல மணி ஒலிக்கும் போதெல்லாம் இவனது நெற்றி விண்விண்ணென்று தெறிக்கும். கோயிலுக்கு வருகைதரும் சம்பந்தமேயில்லாத மனிதர்கள் மீதெல்லாம் விரோதம் பாவித்தான். அனைத்துக்கும் மேலாக விநாயகரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அருவருப்படைந்தான். தனது 'தோழன்' பச்சைப் பசுமையாய்...இந்த விநாயகரோ வாயும் வயிறுமாய்.

வேப்பமரம் முளைத்த குப்பைமேட்டை இப்போதும் காண்பான். ஆற்றாமை பெருக்கெடுக்கும். இன்றும் குப்பைமேடு அதே இடத்தில். அன்றுபோலவே இன்றும் அடையாளம் காணமுடியா அளவில் சிறுசிறு செடிகள். அவையெல்லாம் 'தோழனு'க்கு இணை ஆகுமா?

வேப்பமரம் கூடைகூடையாய்ப் பூக்களைச் சுமந்தபடி நின்றது. கூட்டமெல்லாம் குறைந்து போன ஒருநாள் கனத்த மனதுடன் வீரய்யா தோழனுக்கருகே சென்றான். அடிமரமெல்லாம் காய்ந்துபோன குங்குமமும், சந்தனமும் நிறைந்திருந்தது. தனது பாலயகாலத் 'தோழனை' ஏக்கத்துடன் பார்த்தான். முகம் சிவப்பானது.

வலுவாக வீசத் துவங்கிய காற்று இவன் மீது 'பொலபொல'வென வேப்பம் பூக்களை உதிர்த்தது. வீரய்யா அழுதுவிட்டான்.

ஞானபீட பரிசு ஒரு லட்சம் ரூபாயும் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழி படைப்புக்குக் கிடையாது என்பது தெரியுமா? இந்திய இலக்கியத்தில் மிகப் பெரும் கௌரவமும் பரிசுமாகிய பாரதீய ஞானபீடப் பரிசு, இந்த ஆண்டிலிருந்து குறிப்பிட்ட மொழியின் ஒரு ஆசிரியருக்கு—அவரது இலக்கியப் படைப்புகள் எல்லாவற்றிற்குமாய் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாண்டு இப்பரிசைப் பெறுகிறவர் மலையாள இலக்கிய ஆசிரியர் தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளையாவார்.

முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களையும், ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், இருபதுக்கும் மேற்பட்ட தொகுப்புகளையும், இரண்டு மூன்று சுயசரிதைகளையும் எழுதி ஐம்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக, இரண்டு தலைமுறை எழுத்தாளர்களையும் கலைஞர்களையும் தாண்டி தனது 74ஆம் வயதிலும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் மூத்த கலைஞர் தகழி ஆவார்.

1912 ஆம் ஆண்டு தகழி என்னும் கிராமத்தில், கதகளி நடனக் கலைஞர் குருப்பிக்கு மகனாகப் பிறந்தார். பார்வதியம்ம இவரது தாயார். இவரது சகோதரிகளும் கதகளி நடனக் கலைஞர்களே. ஏழ்மையும் வறுமையும் இருந்தாலும் கடுமையாய் உழைத்த கலைஞர்களிடையே வளர்ந்தவர் தகழி. பள்ளிப்படிப்பு தகழி கிராமத்திலும், ஆங்கில உயர் கல்வி ஆலப்புழை நகரத்தருகே கடப்புறம் உயர்நிலைப்பள்ளியிலும் பெற்றுமெட்டுக்குலேசன் தேறி, திருவனந்தபுரம் சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து வக்கீலுக்குப் படித்து தேறினார் தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளை.

சிறுவயதிலேயே கதை கேட்கும் ஆர்வமும், சொல்லும் திறமும் இருந்ததை தாமே உணர்ந்தார் தகழி. தன்னுடன் படித்த சிநேகிதி ஒருத்தியைப் பற்றி தனது ஆசைகளை எல்லாம் உருவமாக்கிக் கதையாய்த் தீட்டி அவளிடமே

இனி மலையாளத்திற்கு

ஞானபீட பரிசு

கிடையாது

□

ப்ரகாஷ்

தகழி சிவசங்கரம்பிள்ளை:

ஞானபீட பரிசு பெற்ற

கலைஞர்

கொடுத்தார். பிள்ளைப் பிராயத்திலேயே இந்தக் கதை மறுக்கப்பட்டிருந்தால், இன்று தகழி சிவசங்கரம்பிள்ளை என்ற இந்திய இலக்கியப் படைப்பாளி உருவாகியிருக்க முடியாது. சிநேகிதி கோபம் கொண்டு கதையை நிஜம் எனக் கருதி, காதல் கடிதமாய் நம்பி எரிச்சலுற்று பாய்ந்து விட இடமுண்டு எனக் கருதி, பயந்து கொண்டிருந்த தகழிக்கு, அவளது பாராட்டு அமிர்தமாய் வந்து சேர்ந்தது. “மிக நல்ல கதை, பாராட்டுக்கள்” என்று பெண்மை தவழும் சின்னஞ்சிறு சிவப்பு எழுத்துக்களில், கதைப் பிரதியிலேயே தனது கருத்தை எழுதி, தைரியமும் ரசனையும் நிறைந்த தனது குணத்தை வெளிப்படுத்திய அந்தக் காலத்துச் சிநேகிதியை, தகழி இன்றும் பாராட்டுகிறார்.

1950 - களில் தகழியின் சிறந்த நாவல் ‘செம்மீன்’ இந்திய இலக்கியத்திலேயே வித்தியாசமான சம்பவமாய் வெளிவருகிறது. இரண்டே ஆண்டுகளில் பல பதிப்புகள் வெளிவந்து பாராட்டப் படுகிறது. சாஹித்திய அகாடமியின் மதிப்பையும் பரிசையும், கேரள சாஹித்திய அகாடமி பரிசையும் பெறுகிறார் தகழி. தொடர்ந்து தகழியின் “இரண்டு படி” நாவலும், அகில இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படுகிறது. இந்திய நாவல்களில் தமது ‘கிழக்கும் மேற்கும்’ என்ற திட்டத்தின் கீழ் ஐரோப்பிய மொழிகளில் எல்லாம் வெளியிடத் தேர்ந்து கொண்ட நாவலாய் ‘செம்மீன்’ யுனெஸ்கோ நிறுவனம் தேர்ந்து கொண்டு தகழிக்குப் பரிசளிக்கிறது.

குட்டநாட்டு மலையாள விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வாக்கப் போராட்டத்தைச் சித்தரித்து, ‘இரண்டு படி’ நாவல் உலகப் புகழ் பெறுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து தகழி கௌரவிக்கப்படுகிறார். தகழியின் படைப்புலகம் விரிவடைகிறது. கேரளத்தின் கிராமக்

கரையில் வாழ்வதையே தமது லட்சியமாய் கூறும் தகழியின் படைப்பின் விரிவு ஆச்சரியம் தரும் உண்மையாகும். கேரள கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்க்கையைத் தத்ருபமாகச் சித்தரிக்கும் 'ஒளசேப்பின் மக்கள்'; கேரளத்தின் தொழிலாளர் கொலையையும், புரட்சியையும் புன்னப்புரா வயலார் என்ற இடத்தில் நேர்ந்த போராட்டத்தையும் சித்தரிக்கும் 'மண்டை ஓடு'; மீனவர் வாழ்வைச் சித்தரித்த 'செம்மீன்' நெல்வயலில் போராடிய பசித்த தொழிலாளரின் போரினைப் பாடிய 'இரண்டு படி'; தெருவிலே பொறுக்கித் திரிந்த பொறுக்கிகளையும், பிச்சைக் காரர்களையும் அவர்களது இருண்ட வாழ்வையும் சித்தரிக்கும் 'பொறுக்கிவர்க்கம்' திருவனந்தபுரத்து நகரின் வாழ்வைப் படம் பிடித்த 'எணிப்படிகள்'; நகர் சுத்தித் தொழிலாளர் உரிமைகளைப் பிரதிபலிக்கும் 'தோட்டியின் மகள்'; நவீன காலத்தின் ஹிப்பி மனோபாவங்களை, உருவில் அடங்காத இன்றைய பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கும் 'ஆகாசம்'-என விசித் திரமான உலகின் கேரளத்தின் நிஜங்களை யதார்த்தமாக சித்தரித்து, இந்திய இலக்கியத்தின் பாதைகளை அகலமும் ஆழமும் தெளிவும் நுண்மையும் சிறப்பும் பெறச் செய்தவர் தகழி. கடைசியாய் 78 ஆம் ஆண்டில் அவர் வெளியிட்ட புதிய படைப்பாகிய 'கயறு' பிரமாண்டமான பின்புலனில் சித்தரிக்கப்பட்ட அருமையான நாவலாகும்.

தகழி ஒரு எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, அவர் ஒரு வழக்கறிஞரும் கூட. ஆலப்புழை முன்சீப் கோர்ட்டில் 1936 ஆம் வருடம் முதல் 1957 வரை இருபத்திரண்டு வருடங்களாய் வக்கீல் வேலை செய்தார். அப்போது ஆலப்புழை தாசில் தார் கோர்ட்டிலும், தனது முன்சீப் கோர்ட்டிலும் பல ஆண்டுகளாய் இருந்துவந்த

கோர்ட் தஸ்தர்வேஜுகளும் தகழியின் கண்களில் பட்டன. நில உரிமை என்னும் பாதையதை பத்திரங்கள், பல நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்களின் வழக்குகள் ஆகிய வற்றை தகழி பரிசீலனை செய்தார். நிலத்தின் மீது மனிதன் கொண்டிருக்கும் ஆராக் காதல் அவரை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. மலையாளம் பல நூற்றாண்டுகளாக தாய் வழிச் சமுதாயமாய்த் துவங்கி மருமக்கள் வழி மான்மியமாய் அமைந்த கேரளத்து மருமக்கள் தாயம் என்பது பயங்கர சமுதாயச் சிக்கலாகும், அதனை ஒழிக்க கேரளத்தில் மக்கள் போராடினார்கள். அந்த வாழ்க்கை முறை பற்றிய ஏராளமான நீதிமன்ற வழக்குகளை தகழி படித்தார். முந்நூறு ஆண்டுகளில் கேரளத்தில் ஏற்பட்ட எல்லா சமுதாய அரசியல் மத மாறுதல்களையும் உட்கொண்ட ஒரு பெரும் சமுதாயத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் ஏற்ற படைப்பாக 'கயறு' நாவலை தகழி படைத்துவிட்டார். ஏறத்தாழ 500 கதாபாத்திரங்களைக் கொண்ட பிரமாண்டமான பகைப்புலனில், இந்த நாவலுக்காக 22 வருடங்கள் தகழி உழைத்து எழுதியிருக்கிறார். அச்சில் டெம்மி ஒன்றுக்கு எட்டு ஆக்டெபோ அளவில் ஆயிரத்து நாற்பது பக்கங்களில் நாவல் அமைந்திருக்கிறது.

'கயறு' நாவல்தான் தகழியின் மாஸ்டர் பீஸ் என்கிறார்கள் விமர்சகர்கள். தகழியோ கயிறு நாவலுக்குப் பின் தமது 73-வது வயதிலும் கூட 'பலூன்கள்' என்ற தமது புதிய நாவலை வெளியிட்டுள்ளார். கேரள இலக்கிய உலகம் அதிர்ஷ்டம் செய்தது. மூன்று தலைமுறைகளை அதன் எல்லா அம்சங்களுடனும் சித்தரிக்கும் அருமையான நாவலை எழுதிய பின்னும் இன்றும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாக்க கலைஞர்களடன

போட்டியிட்டு எழுதி வரும் முதுபெரும் எழுத்துக் கலைஞர் தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை இன்றும் புதிய எழுத்தைத் தர வாழ்ந்து வருவது பெருமையே அல்லவா! இந்திய மொழிகளில் வேறு எந்த மொழிக்கும் இந்த அதிர்ஷ்டம் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். 1920-களில் எழுத ஆரம்பித்து இன்று வரை எழுதி மக்களாலும் படிக்கப்பட்டு வரும் எழுத்துக் கலைஞர்கள் எந்த மொழியிலும் அரிதாகவே காணப்படுகிறார்கள்.

"இனி எழுதாமல் முடியாது" எழுதியே தீர வேண்டும் என்று தோன்றுகிற வரை பேனாவை தொடவே மாட்டேன்" என்கிறார் தகழி. இதையே தனது வாழ்நாளில் எழுத அவர் எழுத்துக்கு கைகொண்டிருக்கும் ஒரே தாரக மந்திரம். "வாழ்க்கை எனக்கு பிரச்சனையில்லை, மனிதனே" என்கிறார். தமது கயறு நாவலை முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பே எழுத திட்டமிட்டார் தகழி. இன்று பாரதீய ஞானபீடப் பரிசுக்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்ட நாவல் கயறு ஆகும். இது திட்டமிடப்பட்ட வெற்றியே ஆகும். பல முறை மறுபடி மறுபடி, திரும்பத் திரும்ப எழுதப்பட்டு திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வடிவமைப்பு தகழியின் தனித் தன்மை. இந்த நாவலை எழுதித் தீர்க்க அவர் 20 வருடங்கள் எடுத்துக் கொண்டார். பல எதிர்ப்புகளும் கேலிகளும் தொடர்ந்தன. கயறு நாவலை எழுதுவதற்கு தனக்கு தைரியம் போதாது என்று எண்ணினார் தகழி. "இத்தனைப் பெரிய நாவலை எழுத மனஉரம் போதாது என்று எண்ணிய தகழி அதனை முடிக்க பயிற்சி தேவை என்றும் எண்ணினார். எனவே கயறு எழுதித் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே பயிற்சிக்காக வேறு சில நாவல்களை சிறிதும் பெரிதுமாய் தனக்குத்தானே ஆத்ம தைரியமும் இலக்கியவளமும் இன்னும் ஆழமாய் முயற்

சிக்க தெளிவும் நுண்மையும் எழுத்திலே கற்றார். இந்த முயற்சியின் தீ வி ர த் தைப் பலரிடம் வெளிப்படையாகவும் பேசினார். அது பலருக்கும் குறிப்பாக விமர்சகர்களுக்குக் கேலியாக இருந்தது. கயறு எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தான் 'ஒளசேப்பின் மக்கள்' என்ற ஒரு இரு தலைமுறை கிறிஸ்தவ கேரளத்து வாழ்வை எழுதிப் பார்த்தார். சிறு சிறு நாவல்களாய் சில படைப்பு களையும் மறுபடி மறுபடி செய்து பார்த்தார். இப்படி பல்வாறாலும் 'கயறு' முறுக்கப் பட்டு மணிக் கயிறாகியது. 'ஐந்து பெண்கள்' 'ஒளசேப்-பின் மக்கள்' 'வாழ்க்கை அழகு தான் ஆனால்' 'தர்மநீதியா அல்ல வாழ்க்கை' போன்ற பயிற்சி நாவல்களை எழுதிய போது விமர்சகர்களால் 'தோல்வி' என்று தீர்மானிக்கப் பட்டார். தகழி விமர்சகர்களால் மீண்டும் மீண்டும் தாக்கப்பட்டார். செம்மீன் என்ற நாவலை தகழி எழுதவில்லை என்ற பொருளில் கூட தனி விமர்சனமே எழுதப் பட்டது. கயறு என்ற நாவல் பிரம்மாண்டமான அளவில் 1978-ல் வெளிவந்த போது எல்லா கூச்சல்களும் ஒழிந்தன. தற்போது அகில இந்திய ரீதியில் கயறு பிரசித்தம் அடைந்து விட்டிருக்கிறது. விமர்சகர்கள் சொன்ன தெல்லாம் பொய்த்து விட்டது. கயறு என்ற நாவல் சரித்திரம் படைத்து வருகிறது.

இந்த நாவலுக்கு கதாநாயகன் இல்லை, நாயகியும் கிடையாது. சமுதாயமே

இதில் நாயகன், கிராமமே அதன் நாயகி என்கிறார் தகழி. முந்நாறு வருடங்களில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளில் அரசு செலுத்திய மனிதனின் மண்ணாசை மட்டும் தலைமுறை தலைமுறையாய் தொடர்ந்து வருவதை அருமையாய்ச் சித்தரிக்கிறார் தகழி. கேரளம் விசித்திர பூமி. வெளிநாட்டுக் கலை, தத்துவம், மதம் ஆகியவைகளை தயங்காது ஏற்ற விளைநிலம். புதியதைப் போல் பழையதும் புராதனப் பண்பாடுகளும், இந்தியக் கலைகளின் ஆழமான சமஸ்கிருத சம்ஸ்காரமும் கேரளத்தின் தனித்துவமாய் இருந்து வருகின்றன. இந்திய அரசியல் மாறுதல்களின் அத்தனை சாட்சிகளையும் வழிபாடுகளையும் கேரளத்தில் காணமுடியும். இந்திய மதங்களின் அத்தனை வடிவங்களின் புது எழுச்சிகளையும் கேரளத்தில் முழுவேகத்துடன் கண்டறியலாம். இந்தச் சமுதாயத்தின் அந்த அம்சங்கள் அனைத்தையும் பிரதிபலித்துக் காட்டும் பெரும் இலக்கிய முயற்சியே கயறு நாவலின் படைப்பின் மூர்த்திகரம். நூறு ரூபாய் இந்த நாவலின் விலை. 78-ஆம் ஆண்டு ஒரே மாதத்தில் முதல் பதிப்பு முழுவதும் விற்றுத் தீர்ந்தது. இப்போது மூன்றாம் பதிப்பு விற்றுத் தீரும் பருவத்தில் இருக்கிறது.

தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளைக்கு, நான்கு பெண் மக்கள், ஒரு மகன். மகன் டாக்டராய்த் தொழில் செய்து வருகிறார். நிறைய பேரக்குழந்தைகளுடன் தமது சங்கர

மங்கலம் வீட்டில் அமைதியாய் தன் தகழி கிராமத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். தகழிக்கு டெல்லி அரசு பதம்பூஷன் விருது கொடுத்து கௌரவித்தது. கேரள சாஹித்திய அகாடமி இவரது 'இரண்டு படி' நாவலுக்கு பரிசளித்தது. இந்திய சாகித்திய அகாடமி தகழியின் 'செம்மீன்' நாவலுக்கு ஆறாயிரம் ரூபாய் பரிசளித்து இந்திய மொழிகளில் வெளியிட்டது. கேரளத்தின் புரட்சி அவர் டான வயலார் பரிசை கயறு நாவல் ஏற்கனவே பெற்று தற்போது பாரதீய ஞானபீடப் பரிசுக்கு தகழியைத் தயாராக் கியிருக்கிறது. செம்மீன், கலைஞர் ராமுகாரியத் மூலம் திரைப்படம் ஆகி இந்திய திரைப்பட விழாவில் தங்கப்பதக்கம் பெற்றுள்ளது. கேனஸ் விழாவுக்கும் ஆஸ்கார் விழாவுக்கும் செம்மீன் அனுப்பப்பட்டது.

தமிழில் தகழி புதியவரல்ல. 1960 களிலேயே தகழியின் செம்மீன் நாவல் தமிழின் சிறந்த எழுத்தாளரான சுந்தர ராமசாமியால் நாஞ்சில் கடற்கரை ஓர, செம்படவத் தமிழ் மொழியால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, இரண்டு பதிப்புகளுக்கு மேல் வெளியாகியிருக்கிறது. தகழியின் மற்றொரு சிறந்த நாவலான 'இரண்டு படி' கேரளத் தமிழிலேயே கே. கே. சிவசங்கரம் பிள்ளை என்பவர் மொழி பெயர்த்து சாஹித்திய அகாடமி வெளியிட்டுள்ளது. ஏணிப்படிகள் நாவலை நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளது. கயறு நாவலையும் விரைவில் வெளியிடயிருக்கிறார்கள். □

மரணம் விடிந்தது எனிலும்...

பைத்தியவெறி கொள்ளும்
வரலாறு,
ஆட்டைக் கொல்வது போல்
நம்மைக் கொல்லும்.
கவலை இல்லை!
கோபத்தில் குமுறுகிறது
கடல்;
கொல்லப்படும் நாம்
கரைக்கு

பாலமாய் நீள்கிறோம்.
சினத்தில் சிவந்த தாய்நிலமே!
உனக்கான எம் நேசம்
உயிரினும் உயரியது.
இறந்த நம் வீரனைப் புதைத்து
எழு,
பழிதீர்க்கும் வெறிகொண்டு
விலகியோட முயலும்

நானை
விடாதே.
இன்றும்
மரணமே விடிந்தது
எனிலும்,
எவரையும் இழக்கவில்லை.
நாம்
புதியதாய் பிறந்திருக்கிறோம்.

பாலஸ்தீனக் கவிஞர் — டாவிட் ஐயாத் □ ஆங்கிலம் வழி தமிழில் : சமந்தா

துளிர்
Curtain Club

தளிர்
கூத்துப் பட்டறை
பரிக்ஷா
நிஜ நாடக இயக்கம்

மதுரையில் ஒரு நாடகக்- கலைவிழா

மெய். இரெ. பொற்கொடி

நவீனம் என்பது தமிழில் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய விஷயம்தான். கலை விஷயத்தில் நவீனம் என்பது வடிவத்தில் இருக்கிறதா உள்ளடக்கத்தில் இருக்கிறதா என தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும் விவாதம்தான்.

பாரதியார் கூட மக்கள் ஏற்கனவே பாடி, கொண்டிருந்த நாட்டுப்புற இசை வடிவத்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு நவீன மிக்க அரசியல் எழுச்சியை கலைப் படுத்தினார்.

ஆனால் நாடக இயக்கத்தில் மட்டும் அயல்நாட்டு நாடக வடிவத்தழுவலே தமிழில் மேலோங்கி இருந்தது, இருக்கிறது.

தமிழர்களின் தியேட்டர் என்று சொல்லப் பட வேண்டுமானால் அது தெருக்கூத்துச் சார்ந்த மக்கள் கலைகளுக்கே பொருந்தும்.

தமிழர்களின் தெருக்கூத்தில் பாரதியார் போல நவீனக் கருத்தை வைத்து கலைப் படுத்தும் முயற்சி நடைபெற்றுள்ளதா என்பது கேள்விக்குரிய விஷயம்தான்.

பார்சி நாடக வடிவமேடை கலை ஒப்பனை முறைகளை நிராகரிக்கும் நவீன நாடக முயற்சித் தமிழில் 76க்குப் பின் தொடங்குகிறது.

காந்தி கிராமத்தில் 1977 ஜூன் 20 முதல் 26 வரை ஏழு நாட்கள் நடந்த நாடகப் பயிற்சிப் பட்டறையின் விளைவாக தமிழகத்தில் பல இடங்களில் நவீன நாடக இயக்கம் துளிர்விடத் தொடங்கியது.

மதுரையில் மு. ராமசாமி அவர்களால் நிஜ நாடக இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டு 'விழிகள்' எனும் இதழைக் கூட கொண்டு வந்தனர்.

தற்போது தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகத்துறை இணைப் பேராசிரிய ராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார் நிஜ நாடக இயக்க மு. இராமசுவாமி.

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக தேசிய அளவில் அங்கீகாரம் பெற்ற நாடகக் குழுக்

களின் நாடகங்களை ஒரு சேர மேடையேற்றுகிற நவீன நாடகக்கலை விழாவாக நிஜநாடக இயக்கத்தின் முன் முயற்சியால் சிறப்பாக மதுரையில் நடைபெற்றது.

தமிழ் நாடக வரலாற்றில் நவீன நாடகக் குழுக்களை ஒரு சேர அழைத்து விழாவாக நடத்துவது இது முதல் முயற்சியாகும். இம் முயற்சியை நிஜ நாடக இயக்கத்தின் பத்தாண்டு காலச் செயல்பாட்டின் ஒரு மைல் கல்லாகக் கருதலாம்.

இவ் விழாவில்துளிர் அரங்கு, காந்தி கிராமம், CURTAIN CLUB மதுரை, துளிர் தஞ்சாவூர், கூத்துப்பட்டறை சென்னை, பரிக்ஷா சென்னை, நிஜ நாடக இயக்கம் மதுரை ஆகிய குழுக்கள் பங்கேற்றன.

துளிர் நாடகக் குழு வெறியாட்டம் என்ற நாடகத்தையும், சென்னை கூத்துப்பட்டறை முற்றுகை, சுவரொட்டி என்ற இரு நாடகங்களையும் பரிக்ஷா நாடகக்குழு 'தேடுங்கள்' என்ற நாடகத்தையும், மதுரை நிஜ நாடக இயக்கம் சாபம்! விமோசனம்? 'துர்க்கிர அவலம், என்ற நாடகங்களையும் சிறப்பாக நடத்தின. இந்நாடக விழாவை கலைமாமணி எம். கே. துரைராஜ் தொடங்கி வைத்தார். பேராசிரியர் ஜி. சங்கரபிள்ளை, மற்றும் நாடக ஆசிரியர் கோமல் சுவாமிநாதன் ஆகியோர் சிறப்புரை ஆற்றினர்.

வெறியாட்டம் : கிரேக்க நாடக ஆசிரியரான யூரிபிடீஸ் எழுதிய 'டிராய் நாட்டுப் பெண்கள்' என்னும் நாடகத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது. இதன் நெறியாளுநர் சே. இராமரனுஜம் அவர்கள்.

முற்றுகை : மகேந்திரவர்ம பல்லவனின் நாடகத்தின் தமிழாக்கம் ந. முத்துசுவாமி. நெறியாளுநர் வ. ஆறுமுகம்.

சாபம்! விமோசனம்? : உன்னத நிலையில் இருந்து சந்தர்ப்பவசத்தால் மிகக் கீழான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாலும், முதலில் அதை ஏற்க மறுக்கிற மனசு பின் அதற்கு ஏற்பத் தன்னைத் தயார்ப் படுத்திக்கொண்டு அந்தப்

போக்கையே நியாயப்படுத்துகிற நிலையையும், அதை வெல்ல நினைக்கிற சக்திகளின் போராட்ட நியாயத்தையும் காட்டுகிறது இந் நாடகம். பாரதியின் கவிதைக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந் நாடகத்தை வடிவமைத்தவர்கள், மு. இராம சுவாமி மற்றும் அவரது துணைவியார் செண்பகம் இராமசுவாமி ஆகியோர். நெறியாளர் மு. இராமசுவாமி.

துர்க்கிரஅவலம் : சோபாக்களின் ஆண்டுகளியைத் தழுவித் தமிழ் நாடகம். தமிழாக்கம் செண்பகம் ராமசுவாமி, மு. இராம சுவாமி, வடிவமைப்பு. நெறியாள்கை : மு. இராம சுவாமி. 1984ல் மைய சங்கீத நாடக அகாடமி நடத்திய தேசிய நாடக விழாவில் கலந்து கொண்டது இந் நாடகம்.

நாடகத்தில் கட்டியங்காரனின் வருகை குழப்பாடல்கள், நடன அசைவுகள் இவை அனைத்தும் தெருக்கூத்து அமைப்பை நினைவூட்டின. பழைய தெருக்கூத்து வடிவில் நாடகம் அமைந்திருந்தாலும் ஒலி, ஒளி, மேடை அமைப்பு, காட்சியமைப்பு போன்றவற்றில் புது உத்திகளைக் காணமுடிந்தது. நடப்பும் உடை, ஒப்பனையும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. மு. இராமசுவாமி, காந்தி மேரி, பிரசாத், இரவி, முத்தையா ஆகியோரின் நடப்பு பாராட்டத்தக்க வகையில் சிறப்பாக இருந்தது. 'துர்க்கிர அவலத்தில்' இடையிடையே ஆடப்பட்ட 'தேவராட்டம்' நாடகத்தை விறுவிருப்பாகக் கொண்டு சென்றது.

சுவரொட்டி : இதன்மையமான பாத்திரம் ஒரு தனிமனிதனல்ல, அவையில் அமர்ந்திருக்கும் அத்தனைப் பேருமேதான். அவையினர் பங்கு என்பது. நாடக உத்தியாக்கப் படாமல், அவையினரை முக்கியப் பாகமாக மாற்றியுள்ளது இந்நாடகம். நாடக ஆசிரியர் ந. முத்துசுவாமி வடிவமைப்பு, நெறியாள்கை : வ. ஆறுமுகம்.

தேடுங்கள் : வங்க நாடகாசிரியரும் முன்றாம்வகை நாடக முறையின் முன்னோடியுமான பாதல் சர்க்கார் 1976ல் எழுதிய 'மிக்சில்' (ஊர்வலம்) நாடகத்தின் தமிழ் வடிவம் இந்நாடகம். இன்றைய வாழ்க்கை, இதன் பின்னுள்ள நமது அரசியல் வரலாறு, அவலமான குழலிலிருந்து விடுதலை தேடிச் சோர்வுற்ற இளைஞன், உடல் தளர்ந்தும் மனம் தளராத கிழவன் ஆகியோரின் தேடலைச் சித்தரிக்கிறது. கடந்தகால நம்பிக்கைப் பொறிகள் ஏமாற்றிய போதும், எதிர் காலம் பற்றி நம்பிக்கை கொள்ள இன்னும் மிச்சம் இருக்கிறது என்கிறது நாடகம்.

வீதி நாடகம் என்ற வகையைச் சேர்ந்த இந்நாடகத்தில் நாடகக் கருத்துக்கு மட்டுமே

முக்கியத்துவம் தரப்பட்டுள்ளது. தனிப்பட்ட உடை, ஒப்பனை மேடை அமைப்பு எதுவும் இல்லை. எளிமையான நாடகம்.

இன்றைய வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை எடுத்துக் காட்டுவதாய் சிறப்பாய் இருந்தது. நம்பிக்கை வறட்சி நிலவும் இச்சமூகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி ஊட்டுவது போல், முடிவில் நாடக நடிகர்கள் மேடையில் இருந்து இறங்கி பார்வையாளர்களுக்கிடையில் வந்து தங்கள் தேடலைத் தொடங்குவதும், பார்வையாளர்களும், கையை உயர்த்தி நம்பிக்கையுடன் கோஷமிட்டு, பின் தொடர்ந்து செல்வதும் புது உத்தியாக உற்சாகம் அளிப்பதாய் வரவேற்கத் தக்க வகையில் அமைந்திருந்தது.

நாடகங்களுக்கிடையே "நாடகக் கருத்துப் புலனாக்கத்தில் அரங்கமைப்பின் பங்கு" என்ற கலந்துரையாடலும், நவீன நாடகத் தேடலில் பாரம்பரியக் கலைகளின் பங்களிப்பு—ஒரு விசாரணை என்ற விவாத மேடையும் நடைபெற்றது. இதில் ந முத்துசுவாமி கோமல் சுவாமிநாதன், ஞாநி, அக்கினிபுத்திரன் கே. ஏ. குணசேகரன், மு. இராமசுவாமி, சே. இராமானுஜம், அஸ்வகோஷ் போன்ற நாடகக் கலைஞர்கள், இயக்குநர்கள் மற்றும் பலர் கலந்து கொண்டனர். இறுதி நாளன்று முனைவர் ச. அகத்தியலிங்கம் சிறப்புரையாற்றினார்.

ந. முத்துசுவாமியின் 'சுவரொட்டிகள்' என்ற நாடகம் அங்கு வந்திருந்த நாடகக் கலைஞர், கவிஞர்களால் பெரிதும் வானளாவப் புகழப்பட்டது. ஆனால் இளைய தலைமுறையினரான மாணவர்கள் பலருக்கும் இந்நாடகம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. 'நீ வாழ்க' என பொதுநல சேவை செய்தது அன்றைய அரசியல்; 'நான் வாழ்க' என்று சுயநலம் கொண்டு சுரண்டுகிறது இன்றைய அரசியல்—இதுவே இந்நாடகத்தின் மையக்கருத்தாகும். இதைச் சொல்வதற்கு 1 மணி நேரம் தேவையா? என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் சொல்ல வந்ததை விளக்க 5 நிமிடங்கள் போதும். மற்றும் சில அங்க அசைவுகள் அருவருப்பூட்டுவதாயும் அமைந்திருந்தன. நடன அசைவுகளே நாடகத்தை நடத்திச் சென்றதால் பார்வையாளர்களின் கவனம் கருத்தில் பதியாது அங்க அசைவுகளிலே நிலைத்து விட்டது. நாடகம் முடிந்து வெளியே வந்த போது மிகப் பலரின் கருத்து 'ஒன்றும் புரியவில்லை' என்பதும், புரிந்து கொண்டவர்கள் அறிவு ஜீவிகள் என்பதும் தான்.

தெருக்கூத்து வடிவத்தில் கவனம் செலுத்தி அதன் சில அம்சங்களையால்து நவீன நாடகங்கள் ஒரு சிலவற்றில் கையாண்டிருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. □

வால்

ப்ரிஜ் மோகன்

தமிழில்: சுந்தர்ஜி

அந்த மனுஷ உடலில் மிருக வாலைப் பார்த்த போது டாக்டர் திகைத்துப் போனார். வாலுடன் அந்த மனிதன் பிறந்தானா? அல்லது அது பின் காலத்தில் வளர்ந்ததா? என்றறிய-மற்ற டாக்டர்களுடன்-அவரும் ஆர்வப்பட்டார்.

அந்த வாலைப் பற்றி ஒவ்வொரு டாக்டரும் ஒவ்வொரு விதமாக அபிப்பிராயப் பட்டார்கள். அம் மனிதனின் கண்கள் அந்த டாக்டரின் முகத்தையே பார்த்தன. அவனும், அவனுடைய வாலும் வித்தியாசமான துடிப்போடும் அதிர்வோடும் இருந்ததை ஒரு நர்ஸ் உணர்ந்தாள்.

“மனிதன் தன் வாலைப் பல லட்சம் வருஷங்களுக்கு முன்பே இழந்து விட்டான். இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் வால். அறுவை சிகிச்சை வரலாற்றின் பார்வையில் இது தான் முதல் ஆபரேஷனாக இருக்கப் போகிறது” என்றார் டாக்டர். அவன் உடல் எக்ஸ்-ரே எடுக்கப்பட்டது. ஒரு முழுநீள பரிசோதனைக்குப் பின் ஒரு அறிக்கை தயாரிக்கப் பட இருந்தது.

“நாளைக்கி நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். எக்ஸ்-ரே ரிபோர்ட்டும் அப்போது கிடைத்து விடும்” என்று இன்னொரு டாக்டர் தன்தலையைத் தடவிக் கொண்டே சொன்னார்.

மூன்றாவதாக ஒரு டாக்டர் தன் கண்ணாடியைக் கழற்றி

விட்டு, “வாலை வெட்டி எடுத்து ரசாயனப் பரிசோதனைக்குப் படுத்த வேண்டும்” என்றார்.

இன்னொருத்தர் ரொம்பவும் தீவிரமாக “இது ஒரு நாயின் வால் போல இருக்கிறது” என்றார்.

“இப்ப வீட்டுக்குப் போய்ட்டு நாளைக்கி வரும் போது உங்க அப்பா அம்மாவோட ரிப்போர்ட்டைக் கொண்டு வர மறந்துடாதீங்க. ஒரு வேளை அது உங்க அப்பா அம்மா மூலம் உங்களுக்கு வந்திருக்கிற வம்ச காரணமா இருக்கலாமனு நாங்க பாக்க நெனக்கிறோம்”

“எங்க அப்பா அம்மால்லாம் உயிரோட இல்லை சார்”

“அதனால் பரவாயில்லை, உங்க குடும்ப டாக்டர்ட்டேயிருந்து உங்க அம்மா அப்பாவோட பழைய ரிபோர்ட்டை இருந்தா அதக் கொண்டாங்க”

“சார் ... அவரும் கூட உயிரோட இல்லை”

“ரொம்ப சரி, உங்க பையன் உங்களோட கூட்டிட்டு வாங்க”

“சரி சார்” என்றான்.

அந்த டாக்டர்கள் எல்லோருமே தவறாகவேறு யாருடைய மெடிகல் ரிப்போர்ட்டையே கேட்கிறார்கள் என்று அவன் எண்ணினான். அவனுடைய பெற்றோர்கள், பையன் இவர்களுக்குப் பதிலாக அவனுடைய சக ஊழியர்கள், அவன் அலுவலக கிளெர்க்குகள் இவர்களுடைய ரிபோர்ட்டுகளைக்

கேட்டால் மட்டுமே அவர்களால் சரியான முடிவுக்கு வர முடியும். அவன் அப்படி எண்ணக் காரணம் அவன் வால் வளர்ச்சி பெற்றதே அவன் வேலையில் சேர்ந்த பின்னால்தான்.

மருத்துவ நிபுணர்களுடன் இதைவிவாதிப்பது பயனற்றது என்று நினைத்தான். அவன் பரிசோதனை மேஜையிலிருந்து இறங்கி தன் உடைகளை அணிந்துகொண்டு தன் வாலை மறைத்துக் கொண்டான்.

வீட்டை அடைந்தவுடன், ‘தான் சுகமாக இல்லை’ என்று தனக்குத் தானே சொல்லி விட்டு தன் அறையை அடைந்தான். விளக்கை அணைத்து விட்டு படுக்கை ஷிளிப்பில் மிக கவனமாக உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன்.

அவனுடைய மனைவி அடிக் கடி “அவன் பலவீனமானவன் என்று சொல்லப் பழகிக் கொண்டு விட்டாள். சில சமயங்களில் அவனும் கூட அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான். உண்மையிலேயே அவன் பலவீனமானவன்தான். அவன் தன் எஜமானனின் முன்னால் தன் வாலை ஆட்டப் பழகி விட்டான். எந்த நேரத்தில் அவனுடைய எஜமானன் சிங்கம் போலக் கோபத்தில் கர்ஜித்தாலும் பதிலுக்கு அவன் ஒரு பூனை போல மெல்ல முனகிவிட்டு பின்பு மௌனமாகி விடுவான். “நீ ஒரு முட்டாள்தான், நீ ஒரு ப்யூகை இருக்கத்தான்

லாயக்கே தவிர க்ளர்க்காக இல்லை, ஏன் அதுக்கும் கூட நீ லாயக்கில்லாதவன்தான்.” தவிர அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் அவன் வால் இன்னும் நீளமாகி வெகு வேகமாக ஆடத் தொடங்கி விடும்.

எஜமான் நிறைந்த அறிவுள்ளவர். அவர் மனிதர்களை விட நாய்களையே விரும்புகிறார். இவனோ அவருக்கு எந்தநேரத்திலும் வாலாட்டக் கூடிய உண்மையுள்ள நாய். “தன்னுடைய சக ஊழியர்களும் நாய்கள்தான்” என்று அவன் நினைத்தான். அவர்களுக்கும் தன்னைப் போல வால் வளர்ந்திருக்குமா இல்லையா என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சில சமயங்களில் அவன் அவர்களுடைய பின்பக்கத்தை பார்த்து விட்டு அவர்கள் தங்கள் வால்களை தங்கள் உள் ஆடைகளுக்குள் மறைத்து வைத்திருப்பார்கள் என்று எண்ணினான்.

அவன் எல்லோருடைய பின்பக்கங்களையும் உற்றுப் பார்ப்பதை பழகிக் கொண்டு விட்டான். அவன் தன் மனைவியின் உடலிலும் ஒரு வாலிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான். இதுவரையில் அப்படி இல்லா விட்டாலும் நிச்சயமாக அது ஒரு நாள் வெளிப்படும் என்றெண்ணினான். அவன் அவனுடைய எஜமானின் நாய். அவன் அவனுடைய பெண் நாய். அவளுக்கு வாலில்லா விட்டாலும் கூட அவளுடைய பின்புறம் ஆடுவது போல இருக்கும். எந்த நேரம் அவன் பை நிறையப் பணமிருக்கிறதோ அப்போதெல்லாம் அவன் தன் இயல்பான குணத்தை மறந்து விடுவான். அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் அடிக்கடி நிகழுமானால், அவளுக்கும் கூட நிச்சயமாக ஒரு வால் முளைத்து விடும்.

ஒவ்வொரு புடவை, பாவாடை, ட்ராயர்களுக்குள்ளும் மறைந்திருக்கும் வால்களைப் பார்ப்பதையே பொழுது

போக்காக்கிக் கொண்டான். மனிதன் தன்னுடைய புராதன காலத்திற்குத் திரும்புவதாகவும் அவன் உணர்ந்தான்.

எப்படியோ அந்த ராத்திரியில் வாலைப் பற்றியே அதிகமாக சிந்தனை செய்ய இயலாததாக சீக்கிரம் படுக்கைக்குச் சென்றான். காலையில் தன் பையன் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனான். அவன் ஒவ்வொரு டாக்டரையும் நர்ஸையும் தனியே பார்த்து வணங்கினான். அவனைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருந்த மற்ற டாக்டர்களும் அவனைப் பார்த்தவுடன் ஒன்றாகக் கூடினார்கள்.

டாக்டர்கள் அவன் பையனை உள்ளே கூட்டிச் சென்றார்கள். அவனுக்காக அவன் பொறுமையில்லாமல் அராமணி நேரம் காத்திருந்தான். பையன் வெளியே வந்ததும் அவன் சந்தோஷமடைந்தான்.

சலனமில்லாத முகத்துடன் டாக்டர் சொன்னார். “உங்க பையனுக்கு வால் எதுவும் இல்லை. இனிமேலும் இருக்கும்னு தோணலை. அவனோட உயிரணுக்கள்லாம் உங்க னோடதிலிருந்து வித்யாசப் படுது. அவன் ஒங்க பையனில்லைன்னு நாங்க நெனைக்கிறோம்”.

“என்ன சொல்றீங்க? அப் டின்னா அவன் ஒரு தேவடியாமவன்னா சொல்றீங்க?”

“அதை நீங்கதான் முடிவு பண்ணனும். அது உங்க சொந்த விஷயம்” என்று மேலும் விவாதத்தை நீட்ட விரும்பாமல் டாக்டர் சொன்னார்.

“ஆனா ஒன்னு டாக்டர். எம் பொண்டாட்டி சீதையைப் போல உண்மையானவ. அவ தன்னோட கனவுல கூட இன்னொரு ஆம்பளயப் பத்தி நெனைக்க மாட்டா.”

“உங்க வாதத்தால என்னோட நேரத்த வீணாக்காதீங்க. இப்ப நீங்க போகலாம். நாங்க உங்க வாவைத் தனியா எடுத்துடுவோம்” என்று கோப

மாக டாக்டர் சொன்னார்.

“எனக்கு ஆபரேஷன்னா பயம் டாக்டர். நான் ஆரேஷன்ல பொழைக்காட்டி எம் பொண்டாட்டியையும் பையனையும் யார் காப்பாத்துவாங்க டாக்டர்? நான் ஒருத்தன்தான் எங்குடும்பத்துல சம்பாதிக்கறவன்” என்று கெஞ்சினான்.

டாக்டர் “பயப்படாதீங்க நீங்க ஒன்னும் செத்துப் போயிட மாட்டீங்க. நாங்க ஒங்க வாலை மட்டுந்தான் தனியா எடுக்கப் போறோம்” என்று அவனைப் புரிந்து கொள்ள வைக்க முயன்றார்.

“இல்லை டாக்டர், எனக்கு பயமாயிருக்கு, என்ன ஏன் இப்படி இறுக்கிப் பிடிச்சிருக்கீங்க? நான் ஒண்ணும் பைத்தியமில்ல.” அவன் கண்களைக் கண்ணீர் மறைத்தது. “தயவு பண்ணி என்ன விட்டுடுங்க”.

“ஒங்க வாவை வெட்டி எடுத்தபின்னாடிதான் உங்கள் விடுவோம், ஒரு நாகரிக மடைஞ்சு மனுஷனுக்கு வாலிருக்கறதொன்னும் நல்ல விஷயமில்ல”;

“ஆனா ஆபரேஷன் பண்ண பின்னாலயும் வளந்திருச்சுன்னா?”

“மறுபடியும் வெட்டி எடுத்துடுவோம்” கோபமாய் டாக்டர் சொன்னார்.

“இல்ல டாக்டர், என் வாலை வெட்டி எடுக்க வேண்டாம். அதுதான் நா வாழறதுக்கே காரணமா இருக்கு. தயவு பண்ணி என்ன விட்டுடுங்க. எனக்கு வால் போய்டுச்சின்னா வேலையும் போய்டும். வேலை போய்டுச்சுன்னா எங்குடும்பமே தவிச்சு அலையும். தயவுபண்ணி என்ன மன்னிச்சுடுங்க டாக்டர். நா மறுபடியும் இந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வரவோ, என் வாலைப் பத்திப் பேசுவோ மாட்டேன். தயவு பண்ணி மன்னிச்சுடுங்க”. அவன் கெஞ்சினான். அந்த டாக்டரின் கால்களில் விழுந்தான். அவன் மேல் இரக்கப்பட்ட அந்த டாக்டர்கள் அவனைப் போக விட்டார்கள். □

‘வீடு’ திரைப்படம் தமிழின் சிறந்த படமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு தேசிய விருது வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் இதுவரை வந்த படங்களில் ‘வீடு’ திரைப்படம்தான் ‘Neat film’ என்று படம் பார்த்த நண்பர்கள் கருத்துச் சொன்னார்கள்.

நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தனியார் அலுவலகத்தில் பணியாற்றும் பெண்ணாக அர்ச்சனா நடித்திருக்கிறார்.

சாதாரண மனிதர்களாக அன்றாடம் அல்லாடி, பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுப்பவர். களாக வாழும் நடுத்தர குடும்பப் பெண் பாத்திரத்தில் இயல்பாக வருகிறார் அர்ச்சனா. இவருக்கு சிறந்த நடிகைக்கான தேசிய விருது கிடைத்திருக்கிறது.

ரிட்டயர்யான பாட்டு வாத்தியராக/முதிய தாத்தா வாக வருகிறார் சொக்கலிங்கம் பாகவதர். பழங்கால நாடக நடிகர். விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் விடுதலையுணர்வு மிக்க நாடகங்களில் நடித்தவர். அவருக்கு இது முதல் திரைப்படம்.

இந்தப் படத்தின் கதாநாயகனே இந்தத் தாத்தா தான். முதியவருக்கான தனிப்பட்ட உலகம், அதில் தன் பேத்திகளின் மேல் இவர் செலுத்தும் அன்பின் ஆட்சி, சக நண்பர் இறந்தார் என்றவுடன் தன் சாவை முன் உணர்த்தல், பின் தன் பேத்திகளுக்காக தம் முடைய உடைமையைப் பகிர் தல் என ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் நம்மை மறக்க வைக்கிறார். உண்மையில் இவருக்குத்தான் சிறந்த நடிகருக்கான தேசிய விருது கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு நல்ல திரைப்படத்திற்கு எப்படி திரைக்கதை எழுதப்பட வேண்டும், கேமிரா இயங்க வேண்டும் என்பதைத் தமிழுக்கு உணர்த்தியுள்ள இயக்குநர் பாலு மகேந்திரா அவர்களுக்கு நம் வாழ்த்துக்கள். □

சாதாரணன்

பக்கங்கள்

சங்கை வேலவன் வாழ்க □ சிவாஜிக்கு விருது கிடையாதா? □ கமலஹாசன் சுடுகாடாவது வாங்கித் தருவாரா? □ கதவைத்தட்டும் போலீஸ் பொற்கைப் பாண்டியர்கள் □ ஆர். வெங்கட்ராமன் அவமதிக்கப்பட்டார்? □ வீடு: நல்ல திரைப்படம்.

□ □ □

“இவர்தான் சங்கை வேலவன்; கவிஞர், ‘சிவப்புக்கனவுகள்’ எனும் கவிதை நூலின் ஆசிரியர்” என்று ஒரு நாள் நண்பர் பெ. நா. சிவம் அவர்கள் அறிமுகப்படுத்த, நெருக்கமாகி விட்டார்.

கவிஞன், அறிவாற்றல் மிக்கவன் என்ற தமிழர்களை எல்லாம் மீறி எப்பொழுதும் அப்பாவித்தனமும் வெகுளிப் போக்கும் நிறைந்து காட்சித் தருபவர்.

எதிரிலிருப்பவர் அனைவரையும் பரவசப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக சகலமானப் பேர்களின் ஒப்புதலையும் திரட்டிப் பின் பேசுகின்ற தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவர்.

பல்வேறு உணர்வுச் சூழ்நிலைகளில் அவருடைய நடவடிக்கைகளை அவர் மனம் புண்படும்படி விமர்சித்துப் பேசினாலும் அதற்காக மனம் தளராதவர்.

தளர்ந்த நடை, தொலைவில் படிந்த பார்வை, முகத்தில் பரவிக்கிடக்கும் வெகுளித்தனம் இவற்றுக்குள் இடைவிடாது செயல்படுகிற மனம்.

அவர் கவிஞராக இல்லையா என்பது வேறு விஷயம், அவருள் இருக்கும் செயல்படுகிற மனம் பெரிய விஷயமே. மதுரை மாவட்டத்தில் கம்பம் பள்ளத்தாக்கில் சங்கராபுரம் எனும் குக்கிராமத்தில் பிறந்து அந்த மண்ணுக்கே உரிய இயல்போடு தமிழகத்திற்கு அறிமுகமாகியுள்ளார்.

இளையராஜா என்கிற இசைக்கலைஞன் வளர்வதற்குரிய தாய் நிலமாக இருந்த பாவலர் வரதராஜனின் பாடல்களைத் தொகுத்தவர், முற்போக்கு இயக்கமே மறந்து நின்ற போது வெ. நா. திருமுர்த்தி எனும் பாடல் ஆசிரியரின் பாடல்களைத் தொகுத்துத் தந்தவர், திரைப்பட பாடல்களில் பகுத்தறிவு இயக்கத்தின் முகத்தை எழுதிய பாடல் ஆசிரியர் உடுமலை நாராயண கவியின் பாடல்களைத் தொகுத்துத் தந்தவர் எனும் செயல்களின் மூலம் உயர்ந்து நிற்கிறார் சங்கைவேலவன்.

இடைநிலை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டே பொருளாதாரப் பலவீனங்களையும் உடல் பலவீனங்களையும் வெற்றிக் கொண்டு சமூக உணர்வு மிக்க மனிதனாக சங்கைவேலவன் திகழ்கிறார். பாரதிதாசன் விழாவில் விடுதலை ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்களால் கௌரவிக்கப்படுகிறார். சங்கை வேலவன் செயல்கள் வளம் பெறுக, மேலும் ஆழம் பெறுக என்று வாழ்த்துகின்றோம். □

□ மறைமலை நகர் காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்குப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி வருகை புரிந்தபோது சென்னை நகரம் ‘திகிலூட்டப் பட்டிருந்தது’ என்று ஒரு நண்பர் சொன்னார்.

மக்களைப் பாதுகாக்கிற ஒரு அரசின் தலைவர் தன்னை மக்களிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள படாதபாடு படுகிறார் என்பதை அவருடைய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

பயங்கரவாதிகளிடமிருந்து பிரதமரைப் பாதுகாக்கிறோம் எனும் பெயரில் மக்களை பயமுறுத்துவது, அவர்கள் வீட்டின் கதவை போலீஸ் தட்டுவது நல்லதல்ல.

கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், அரசியல் உணர்வு மிக்க இளைஞர்கள் வரை காவல்துறையின் கரம் நீள்வது ஜனநாயக மேன்மைக்கு ஏற்புடையதல்ல.

□ நந்தன், சிதம்பரம் நடராசப் பெருமான் கோவிலுக்குள் செல்ல முடியாது தடுக்கப்பட்டதை பெரிய புராணம் படம் பிடிக்கும்.

மனித உணர்வுகளுக்கு மாசுகற்பிக்கும் சாதிய வலையில் கடவுள் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதற்கு நந்தன் கதை ஒரு சாட்சியம்.

ஆனால் இப்போது?

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்களை சிதம்பரம் கோவிலில் கருவறைக்குச் செல்ல விடாமல் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் தடுத்துள்ளனர்.

வெற்றுடம்போடு மட்டுமே கருவறைக்குச் செல்ல முடியும் என்பது பழமையான ஐதீகம்.

கடவுள் நிலைக்கு மக்களை அழைத்துச் செல்வதற்குப் பதில், குருமார்கள் கடவுளரிடம் செல்லும் மக்களையே தடுக்கிறார்கள் என்பது ஒருபுறம். மக்களுடைய குடியரசு தலைவரையே தடுக்கிறார்கள் என்பது மறுபுறம். இது ஐதீகத்தின் சிக்கல் மட்டும் அல்ல. இந்து மதத்தின் வழி பாட்டுச் சிக்கலும் கூட. □

கமலஹாசன் ரசிகர் மன்றம் தேசியவிருது பெற்ற கலைஞர்களுக்கு சென்னையில் பாராட்டுவிழா நடத்தியது. விழாவில் கலைஞர் மு. கருணாநிதி, ஜானகி ராமச்சந்திரன், சிவாஜி கணேசன் ஆகியோர் விருது பெற்றவர்களைப் பாராட்டிப் பேசினர். விழாவில் “ஒரே ஒரு கிராமத்திலே படம் இயக்குநரை பாராட்டலாம் படத்தின் கருத்தைப் பாராட்டமுடியாது. ஜாதிகள் ஒழிய வேண்டும் என்ற பொதுவான கொள்கை வாகனங்கள் செல்கிற பாலத்திற்கு ஒப்பானது. பாலம் பழுது பட்டு விட்டது, எனவே ரிசர்வ் வேஷன் என்கிற பைபாஸ் சாலைபயன் பயன்படுத்திவருகிறோம். பழுதுபட்ட பாலம் சீரமைக்கப்படும் வரை பைபாஸ் சாலை இருந்தேதீரும். இதற்கு விரோதமாகச் செயல்படுவதைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகப் பாடுபட்டுவரும் எங்களைப் போன்ற இயக்கங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது” என்று கலைஞர் குறிப்பிட்டார்.

கமலஹாசன் பேசும் போது “பைபாஸ் சாலையை நீண்ட காலமாகப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். பழுது பட்டப்பாலத்தை அப்படியே விட்டு விட்டார்கள் என்ற கருத்து முற்போக்குச் சமுதாயங்களிடையே நிலவுகிறது” என்று குறிப்பிட்டார்.

தமிழ் மண்ணின் இயல்பை நடப்பில் பிரதிபலிப்பவர்கள் சிவாஜி கணேசன், சத்யராஜ் போன்றவர்கள் முன் வரிசையில் வருகின்றார்கள். முதல் மரியாதையில் சிவாஜிகணேசன் அங்கங்கே நாம் பார்த்த கிராமத்து மனிதனை பிரதிபலித்தார். சத்யராஜ் கூட வேதம் புதிதில் பாலுத்தேவராக வந்தார். தமிழ் மண்ணை இயல்பாய் பிரதிபலிக்கும் கலைஞர்களுக்கு தேசிய விருது கிடைக்காது போலும்.

சிறந்த நடிகர்தான் கமல ஹாசன். சாருஹாசனும் தான். சுகாசினியும் நடிகைப் பிறந்தவர்தான். தொடர்ந்து ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் வரிசையாக தேசிய விருதைப் பெறுவது என்பது “இவர்கள் குடும்பச் சொத்தா தேசிய விருது?” என்று கேள்விக் கேட்பவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தகுதி திறமையை ஒரே குடும்பத்தில் அப்படியென்ன தேடித் தேடி பார்க்கிறார்கள் திரைப்படப் பரிசு வழங்கும் குழுவினர்?

□

நல்லது கமலஹாசன் அவர்களே. நீங்களாவது ‘பழுது பட்ட பாலத்தைச் சீரமைக்க’ வந்து விட்டீர்களே?

முற்போக்குச் சமூகத்தினரே! மலத்தைச் சுமக்கவும், மலச்சாக்கடையில் முழுகி எழவும் செய்கிறானே நகரச்சுத்தித் தொழிலாளி, அந்த வேலைக்குப் போட்டி போடுங்கள். சேற்றில் இறங்கி ஏர் உழுது நாற்று நடுகிற கடிய உழைப்புக்குப் போட்டி போடுங்கள். அங்கே எல்லாம் போக மாட்டீர்கள். அங்கே ஒன்று இங்கே ஒன்று, அரிஜனன் அரசாங்க வேலைக்கு வந்தது உங்களுடைய கருத்துப்படி நீண்ட காலமாகி விட்டது. அப்படித்தானே கமலஹாசன் அவர்களே.

ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாக அரிஜனனாக, ஒதுக்கப்பட்டவனாக, வாழ்கிறார்களே அங்கே பாருங்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எரிக்கச் சடுகாடு இல்லை, சடுகாட்டுக்கு சரியான பாதை இல்லை, டிக்கடையில் தனிக் கிளாசில் உ, தனி இடம் எனும் மிருகத்தனம் இன்னும் ஒழிய வில்லை. சாதியை ஒழிப்பதாக இருந்தால் கிராமத்துக்குப் போங்கள். தாழ்த்தப்பட்டவருக்கு முதலில் சடுகாடாவது வாங்கித் தாருங்கள். பிறகு பேசுங்கள் கமலஹாசன் அவர்களே. □

ஆயுளின் அந்திவரை இது
இறுதிப் பகுதி : சோகமும்
கேள்வியும் காதலோடு உடன்
பிறந்தவை போலும். எதைப்
பார்த்தாலும் காதலுக்குரியவ
ரோடு பொருத்திப் பார்த்தலும்
பின் வருந்தலும் தான்.

□ □

மணப் பெண்ணே!

இங்கே
கொட்டிக் கிடக்குமிந்த
இரவுகளையெல்லாம்
அள்ளிக் கொண்டு
போ.
உனக்கென்று கொடுக்க
வேறு நல்லதாய்
என்னிடம்
என்ன இருக்கிறது?
உனக்குத்தான் தெரியுமே,
நான்
கொள்ளையடிக்கப்பட்ட வீடு!

□
அன்பே!
காதலிக்கா விட்டாலும்
பரவாயில்லை.
கணவனாகவாவது
ஏற்றுக் கொள்ளேன்.
அதற்கு
யாராக இருந்தால்தான்
என்ன?

□
ஒருநாள்
ரோஜா.
ஒருநாள்
மல்லிகை.
ஒருநாள்
கனகாம்பரம்.
உன் கூந்தலில் பார்த்ததாய்
ஞாபகம்.
அதுசரி பெண்ணே!
உன்
இதயம் எப்போது
கூந்தலானது?

□
பெண்ணே!
நீ ஊமையில்லை
என்பதை நிரூபிக்க
நான்
எவ்வளவு
பேசவேண்டியிருக்கிறது...பார்!
காதல் தேவதையே!
உன்னை நான்

அழைக்கவில்லை.
உனக்காக
காத்துக் கொண்டிருக்கவும்-
இல்லை.
ஆனாலும்
வந்து விட்டாய்.
வந்ததுதான் வந்தாய்.
ஒரு கையில்
பூக்களைக் கொடுத்துவிட்டு
இன்னொரு கையில்
கண்ணீரை வைத்துவிட்டாயே!

□
என் மெழுகுவர்த்தியே!
எனக்கு மட்டுமே
கொடுப்பதற்காய்
இன்னும்
எவ்வளவு கண்ணீரைத்தான்
வைத்திருக்கிறாய்?
இருக்கட்டும்...
உனது பெயரைச்
சொல்லிக் கொண்டு
என்னுடன் இருக்க
இனி
வேறென்ன
இருக்கப்போகிறது?

□
அந்திச் சூரியனை மேய்த்தபடி
விளையாடிக் கொண்டிருந்த
என்னிடம் வந்து நீ
போகவேண்டிய
மானிகைக்கான
வழி கேட்டாய்.
அழைத்துப் போய் நின்றேன்.
பூட்டிக் கொண்டு காத்திருந்தது
என்
குடிசை.

□
அற்புதமான
உனது
ஒவ்வொரு கவிதையின்
முற்றுப் புள்ளிக்கு முன்னும்
எத்தனை மாற்றங்கள்
செய்கிறாய்.
உன்

ஆயுளின் அந்திவரை:

உன் இதயம்

எப்போது கூந்தலானது

அறிவுமதி

□ □

காதலும்
அப்படித்தான்.
இங்கே
நான்
முற்றுப்புள்ளி!
□
எத்தனை பேர்
குடியிருந்த வீட்டில்
நான்
புகுந்திருக்கிறேன்.
இருந்தும் என்ன?
எல்லோரும்
இடித்துவிட்டுப்
போனவர்கள்தானே!

□
நான் இறந்து விட்டேன்.
என் காலடியில்
பூக்கள்
கொட்டிக் கிடக்கின்றன.
என் தாய்
நினைவிழந்து விட்டாள்.
என் தோழிகள்
உறவினர்
எல்லோரும் என்னருகில்.
என் காதலன் மட்டும்
அழாமல்
என்னைப்
போலவே...

□
காதல்
உன் தோட்டத்தில்
எத்தனையோ பூக்களை
பூக்கச் செய்து
உதிர்த்து
மீண்டும் பூத்து...
இப்போது உனக்காக
என்னிடத்திலும்

ஒரு
பூ.
உதிர்த்து விடாதே,
மறுபடியும் பூப்பதற்கு
என் செடியில்
அரும்புகள் இல்லை.
□

**எங்கே விலங்குகளின் பிடிப்பில் மானுடம் நசிகிறதோ;
எங்கே மனிதம் மதிப்பிழந்து போகிறதோ;
எங்கே நம் சௌந்தர்யங்கள் கொள்ளை போகிறதோ;
அங்கெல்லாம் லெனினாய்....**

கி. பி. அரவிந்தன்

இஸ்காரா இதழுக்கு லெனின்தான் தலைமையாசிரியர்; பிளக்கனோவ் உள்பட மேலும் ஐவர் ஆசிரியர் குழுவில் இடம் பெற்றிருந்தனர். இரண்டாவது ருஷ்ய சமூக ஜனநாயக காங்கிரசுக்கான வேலைத் திட்டத்தை தயாரிக்கத் தொடங்கிய போதே இஸ்காரா ஆசிரியர் குழுவில் கருத்து முரண்பாடுகள் முளைவிடத் தொடங்கின.

1903 ஆம் வருட காங்கிரஸ் வாதங்களின் போது தவிர்க்க முடியாதபடிக்கு இஸ்காரா ஆசிரியர் குழுவில் லெனின் தனியாகவும், மற்ற ஐவர் வேறாகவும் பிளவு நேர்ந்தது. இதனால் லெனின் சிறிதும் கலங்கவில்லை. உறுதிமிக்க பெரும்பாலான தோழர்கள் லெனினையே ஆதரித்து நின்றனர். லெனின் தலைமையிலான இவர்கள், தம்மை போல்ஷ்விக்குகள் என்றழைத்துக் கொண்டனர், மூத்த மார்க்சியவாதியான பிளக்கனோவ் மென்ஸ்விக்குகளை ஆதரித்தார். இந்த மென்ஸ்விக்குகள் இறுதியில் தோல்வியுறுவர் என்ற கணிப்பீட்டை லெனினால் முன்னரே யூகிக்க முடிந்தது. ஏனெனில் இவர்கள் தத்துவார்த்த ஊசலாட்டம் நிறைந்தவர்களாய் இருந்தனர்.

ருஷ்ய சமூக ஜனநாயக காங்கிரஸ் கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸ் பெல்ஜியம் நாட்டுத் தலைநகர் பிரஸ்ஸல்சில் தொடங்கி லண்டனில் முடிவுற்றது. இதில் 37 கூட்டத் தொடராய் நிகழ்த்தப்பட்ட விவாதங்களில் லெனின் 120 முறை உரையாற்றினார். இக் காங்கிரஸில்தான் கட்சியின் செய்முறை விதிகளும், செயல் திட்டங்களும் முடிவாயின. புரட்சிக்கான கட்சி ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது.

பீட்டர்ஸ்பர்க் நகர் தொழிற்சாலை ஒன்றில் தொழிலாளர்கள் பலர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டதானது, ருஷ்யாவில் மாபெரும் தொழிலாளர் எழுச்சியாக வடிவெடுத்தது. இதுவே '1905-புரட்சி' ஆகும். தொழிலாளர்கள் குளிர்கால அரண்மனை முன் அணிதிரண்டனர். ஜாரிடம் நியாயம் கோரிய அம்மக்கள்

மீது கடுமையான வன்முறை கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டது. ஆயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டார்கள். இந்நிகழ்ச்சி தொழிலாளர்களை உசுப்பியது. தடையரண்களை அமைத்து தமக்குத் தெரிந்த போர்முறைகளை தொழிலாளர்கள் கைக்கொண்டனர். ஆயுதப் பரிச்சயமும் பெற்றுக்கொண்டனர்.

இந்தப் போராட்டம் ஜார் அரசால் ஒடுக்கப்பட்டு பின்னடைவுக்கு உள்ளானதால், மார்க்சியவாதிகள் அனைவரும் ஏகக்குரலில் தம் நம்பிக்கையினத்தை வெளிப்படுத்தினர். ஆனால் லெனின் அவர்கள், "இந்த எழுச்சி பயனுள்ளதாக இருந்தது. ஆயுதமேந்திப் போராடுவது தொழிலாளர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. தொழிலாளி வர்க்கம் இந்த அக்கினிப் பரிட்சையில் தேறிவிட்டது" என்று உறுதிமிக கூறினார்.

இவ்வெழுச்சியின் போது லெனின் பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரில் இருந்தார். ஜார் அரசின் வேட்டைகள் லெனினை குறிவைக்கத் தொடங்கியதால், அவர் வெளிநாடு செல்வது அவசியமாகியது. 1917 ஆம் ஆண்டு புரட்சி காலக் கட்டம் வரைக்கும் அவர் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். பல்வேறு தோற்றங்களில் தன்னை உருமாற்றம் செய்து கொண்டார். உளவாளிகளை அடையாளம் காணுதலும், அவர்களின் பார்வையிலிருந்து தப்பித்தலும், இருப்பிடங்களை மாற்றிக் கொள்ளுதலும், அதே நேரம் தோழர்களுடனான தொடர்புகளை பேணுதலும் என பல்வகைப் பணிகளை சாதாரணத்துடனும், கூர்மையோடும் மேற்கொண்டார்.

தலைமறைவுக் காலங்களில் அவர் ஓடும் ரயிலிலிருந்து குதிக்க வேண்டியிருந்தது; பனிப் பாலங்களை கடக்க வேண்டியிருந்தது; தன்னத் தனியனாய் பைன் மரக்காட்டில் வசிக்க வேண்டியிருந்தது. நீராவிப் புகை வண்டியில் கரி தள்ளுவோனாய் பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது. அவர் உறுதியுடனேயே செயலாற்றினார்.

□ சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி □

வெளிநாடுகளில் வசிக்க நேரிட்ட காலங்களில், லெனின் அவர்கள், அந்நாடுகளின் மார்க்சியர்களை எல்லாம் ஒன்றிணைப்பதிலும், தம் போதனைகளால் அவர்களை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும் நேரங்களைச் செலவழித்தார். ருஷ்யாவிற்குள் 'சட்டவிரோதமாக' பணி யாற்றிக் கொண்டிருந்த தோழர்கள் அனைவரையும் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் நேரடி கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தார். அவர்கள் அடிக்கடி ருஷ்யாவிற்கு வெளியே லெனினை சந்தித்து தத்தம் பணிகள், பணிமுறைமைகள் இவற்றை தெளிவுப்படுத்திக் கொண்டனர். இந்நிலை, மார்க்சியப்பள்ளி ஒன்றை அமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை லெனினுக்கு உணர்த்தியது.

பிரான்ஸ் நாட்டில் பாரீஸ் நகரத்திலிருந்து 15 கி. மீ தொலைவிலுள்ள லோண்டுமா எனும் கிராமத்தில் கட்சிக்கான முதலாவது மார்க்சியப்பள்ளியை லெனின் தொடங்கினார். அதில் தம் தோழர்களுக்கு நான்கு மாதங்கள் புரட்சிகர கல்வியைப் பயிற்றுவித்தார். லெனினோடு, குரூப்ஸ்கயா மற்றும் சில மத்தியக் கமிட்டித் தோழர்கள் பயிற்சியாளர்களாய் கடமையாற்றினர். இது தொழிலாளர்களுக்கு புரட்சி பற்றிய அறிவையும், நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதற்கு துணை புரிந்தது.

1905-ல் தொடங்கிய எழுச்சி இரண்டாண்டுகள் நீடித்தது. ஜார் அரசாங்கம் ஆட்டம் கொள்ளுமளவிற்கு அது தீவிரம் கொண்டது. ஆனால் விவசாயிகள் தொழிலாளர்கள் இடையே இசைவான ஒத்துழைப்பு இல்லாததாலும், அவர்களுக்கு ஆயுதக் கலையில் போதிய பயிற்சியில்லாததாலும் எழுச்சி பின்னடைந்தது. தொழிலாளர்கள் ஆயுதமேந்தி போராடியிருக்கக் கூடாதென பிளக்கனோவ் பகிரங்கமாகவே தெரிவித்தார்.

இந்நிலையில் ஜார் அரசு பசப்பு மிகுந்த உறுதிமொழிகளுடன் ஒரு சமாதான திட்டத்தை அறிவித்தது. தன் முடியரசை எவ்வழியிலேனும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு எழுச்சியை சந்தப்படுத்தும் பணியில் இறங்கியது. ஜாருக்கு மென்ஷ்விக்குகள் ஒத்துழைத்தனர். மக்கள் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய மோ (நாடாளுமன்றம்) கூட்டப்படுமென்றும் தேர்தல் நடத்தப்படுமென்றும் ஜார் அறிவித்ததை லெனின் நிராகரித்தார். மோவில் பங்கு பற்றுவதோ, தேர்தலில் கலந்து கொள்வதோ துரோகத்தனமென லெனினும் போல்ஷ்விக்குகளும் அறிவித்தனர்.

ஆனால், 1905 ஆம் ஆண்டு எழுச்சி நசுக்கப்பட்டது. கட்சி நெருக்கடிக்கு உள்ளா

னது. போல்ஷ்விக்குகள் பெருமளவில் கைது செய்யப்பட்டனர். ஜார் அரசு மூர்க்கத்தனமான தன் வேட்டையைத் தொடங்கியது. லெனின் அவர்கள், கட்சியினை ஒழுங்குமுறையுடன் பின் வாங்கிச் செல்வதற்கு ஆலோசனைகள் வழங்கினார். போல்ஷ்விக்குகள் பலர் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். ருஷ்யாவிற்கு வெளியே மையமிட்டனர். லெனினும் வெளியேறினார்.

நாட்டுக்கு வெளியிலான இவ்வாழ்க்கைக் காலத்தில்தான் தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக, தம் தோழர்களுக்கு லெனின் விரிவுரையாற்றினார். ஏனெனில், ஜாரின் ருஷ்யாவில் தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கப்பட்டிருந்தன. 1905 ஆம் ஆண்டு எழுச்சியின் படிப்பினை தொழிலாளர்களும், விவசாயிகளும் இறுக்கமாய் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல; ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களும் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்ற அவசியத்தை லெனினுக்குத் தெளிவுப்படுத்தியது.

தத்துவ ஆசான்கள் மார்க்சம் ஏங்கல்சும் தேசிய இன சுயநிர்ணயம் குறித்து கூறியவற்றை லெனின் அவர்கள் செழுமைப்படுத்தினார். 1903 ஆம் ஆண்டு கட்சி காங்கிரசிலேயே இப்பிரச்சனைக்கான விவாதங்களை லெனின் தொடங்கி வைத்திருந்தார். 1905-க்குப் பின்னால் அது மீதான ஆழமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார். ரோசால்க்சம்பர்க் போன்ற மூத்த மார்க்சியவாதிகள் இப்பிரச்சினை குறித்து முரண்பாடான கருத்துக்களையே வெளியிட்டனர். இக்கருத்துக்கள் தேசிய இனப் பிரச்சனையில் தெளிவான வரையறைக்கு கட்சி வரவேண்டுமென்கிற அவசியத்தை லெனினுக்கு உணர்த்தின. ஆதலினால் 'தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்', 'சோஷலிசப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்', 'தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை' என்பதான பல தலைப்புகளில் மிகச் சிறந்த ஆய்வுரைகளை லெனின் வழங்கினார்.

"மார்க்சியவாதிகள் ஜனநாயகத்திற்கும், பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கும் துரோகம் செய்யாமல் இருக்க விரும்பினால், தேசிய இனப் பிரச்சினையின் விசேஷ கோரிக்கையை ஆதரித்து போராட வேண்டிய கடப்பாடு உடையவர்களாக இருக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் உள்ளது. அதுதான் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை. அதாவது அரசியல் ரீதியில் பிரிந்து போகும் உரிமை" என போல்ஷ்விக்குகளுக்கு அறிவுறுத்தினார்.

“சுயநிர்ணய சுதந்திரத்தை, அதாவது பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை ஆதரிப்பவர்கள் பிரிவினை வாதத்தை ஊக்குவிக்குகிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது, மணவிலக்கு சுதந்திரத்தை ஆதரிப்போர் குடும்ப பந்தங்கள் அழிக்கப்படுவதை ஊக்குவிக்கிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவதைப் போலவே முட்டாள்தனமானது; வஞ்சனையானது” என அனைத்து மார்க்சியவாதிகளுக்கும் எடுத்துரைத்தார்.

லெனினின் 118வது பிறந்த நாளை நினைவு கூறும் இவ்வேளையில் தமிழில் அவரது கருத்துக்கள், போதனைகள் எந்திலையில் பேணப்படுகின்றன? இது நமக்கு மிகுந்த கவலைக்குரிய விடயம். ஏனெனில் ஈழத்தில் முனைப்பு பெற்ற போராட்டம் எவ்வகையானது? அதன் அடிப்படைகள் என்ன? தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கும் ஈழக் கோரிக்கைக்கும் என்ன தொடர்பு? இவை குறித்தெல்லாம் தமிழில் மார்க்சிய—லெனினியர்கள் சரியான முடிவுக்கு வராதது, ‘மார்க்சிய—லெனினியத்தை’ அவர்களது பரணில் பூஞ்சனம் பிடிக்க விட்டிருக்கிற அவல நிலையையேக் குறிக்கிறது.

கடந்த மார்ச் 23 ஆம் தேதி [சோவியத் ரஷ்யாவின் ‘சுப்ரீம் சோவியத் தலைமைக் குழு’ கூட்டம் தேசிய இனப் பிரச்சனை மீது விவாதிக்க வேண்டிய வருந்தத்தக்க கட்டாயச் சூழலுக்கு உள்ளாகியது. சோவியத் குடியரசுகளான அஸர்பெய்ஜானிலும், ஆர்மீனியாவிலும் கசப்பான இன மோதல் சம்பவங்கள் நடந்தேறின. இது உலகெங்குமுள்ள மார்க்சியவாதிகளை கவலை கொள்ளச் செய்தன. இந்த நிகழ்ச்சிகள் சோவியத் நாட்டில் தேசிய இனங்களுக்கு இடையேயான உறவுகள் மிக மோசமடைந்திருப்பதையேப் பறைச்சாற்றுகின்றன. அத் தேசிய இனமக்களின் சமூக பொருளாதார கலாச்சார வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட தவறுகள், அல்லது தேசிய இன சுயநிர்ணயம் குறித்து லெனின் அவர்கள் வகுத்தளித்த வேலைத் திட்டத்தின் செயற்பாட்டுக் குறைபாடுகள் இவைகளே இனப்பிரச்சனையை தலைதூக்கச் செய்த காரணிகளாய் இருக்க முடியும். இந்த நிலை, 70 ஆண்டு காலமாய் தொடரும் சோஷலிச கட்டுமானப் பணிகளுக்கு அப்பால், இன்னமும் தேசிய இனப்பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை, தேசிய இன சுயநிர்ணய உரிமையை மிக நுணுக்கமாய், தீர்க்கமாய் அணுகவேண்டிய தேவையை மார்க்சியவாதிகளுக்கு சுட்டிச் சொல்கிறது.

தேசிய இன விடுதலை இயக்கத்தினை புரட்சி நடவடிக்கைகளுடன் இணைப்பதற்காக லெனின் கடும் முயற்சி செய்தார். அவரது முயற்சியை தடுக்கும் குழிபறிப்பு வேலைகளை

ஜார் அரசு கடைபிடித்தது. தேசிய இன வெறியை ஊட்டி தொழிலாளர்களை பிளவுப்படுத்துவதிலும், அவர்களின் புரட்சிகர மனப் பான்மையை குறுகிய தேசிய நலன்களுக்குள் முடக்குவதிலும் ஜார் அரசு பெரிதும் கவனம் செலுத்தியது. ஜாரினது இப் பொய்முகத்தின் குரூரத்தை லெனின் தோலுரித்துக் காட்டினார். தொழிலாளர் ஒற்றுமையை சீர்குலைக்கும் நயவஞ்சகத்தை அம்பலப்படுத்தினார்.

தனது நாசகார நடவடிக்கைகள் ‘1905-புரட்சியை’ கரித்தாள்ளாக்கியதைக் கண்டு ஜார் அரசு பூரித்தது. ஆனால் சாம்பல் பூத்திருந்த எழுச்சி மறுபடியும் ஜெஹாலை வீசி எரியத் தொடங்கியது. 1910 ஆம் ஆண்டில் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் பூதாகரமாய் எழுந்தது. இவ்வெழுச்சியினை போல்ஷ்விக்குகள் அழகாய் ஒழுங்குப்படுத்தி அமைப்பதில் உற்சாகமாய் ஈடுபட்டனர். தொழிலாளர்களை ஐக்கியப்படுத்தும் இப் பிரதான பணிக்கு உதவியாய், தொழிலாளர்களை தொடர்பு கொள்ளும் ஊடகம் ஒன்றின் அவசியம் மீண்டும் எழுந்தது.

1912 இல் ருஷ்யச் சூழலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பிராவ்தா நாளிதழ் வெளிவரத் தொடங்கியது. இதை வெளிவராத தடுக்க ஜார் அரசு தீவிரங்காட்டியது. பிராவ்தா அக்டோபர் புரட்சி காலக்கட்டம் வரை எட்டு தடவைகள் தடைசெய்யப்பட்டது. ஆனால் எல்லாத் தடைகளையும் தகர்த்துக்கொண்டு அது வெளிவந்தது. அவ்விதழ் மூலம் லெனின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை ஒன்று திரட்டி புரட்சியை நோக்கி வழிநடத்தினார். பிராவ்தா இதழ் ‘சட்ட விரோதமான கட்சிக்கு’ வெகு ஜன ஆதரவை வென்றெடுக்கும் சாதனமாக விளங்கியது.

ஜார் அரசு அமைத்த மோவில் போல்ஷ்விக்குதரவாளர்களின் தொகை பெருகத் தொடங்கியது. இவ்வேளையில்தான், 1914இல் முதலாம் உலகப்போர் முண்டது. இப்போரின் நாசவினைவாய், உலகப் பிரசித்திப் பெற்ற சோசலிஷ்ட் தலைவர்களெல்லாம், ‘தாய்நாட்டின் தற்காப்பு’ எனும் பதாகையின்கீழ் முதலாளி வர்க்க அரசுகளுடன் கைகுலுக்கிக் கொண்டனர். தொழிலாளர்களையும் முதலாளித்துவ அரசுகளை ஆதரிக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தனர்.

ஆனால் லெனின் அவர்கள், ‘போருக்கு எதிரான போர்’ என்ற செயல் திட்டத்தை முன்மொழிந்தார். ருஷ்யத் தொழிலாளர்களுக்கும், உலகத் தொழிலாளர்களுக்கும், “போர் புரியும் அரசுகளுக்கு எதிராகப் போர் புரியுங்கள்” என்ற அறைகூவலை விடுத்தார்.

முதலாம் உலக யுத்தம், ருஷ்ய மக்களுக்கு மிகக் கொடுத்துன்பங்களை விளைவித்தது. நாட்டின் பொருளாதாரம் சீர்குலைந்து ஜார் அரசின் திட்டங்கள் முளையிலேயே கருகின. ஜாரின் 'அரசாளும் திறமையின்மை' வெளிபடத் தொடங்கியதும், அவரைத் தாங்கி நின்ற பூர்சுவா வர்க்கம் ஆளும் தகுதி வாய்ந்த 'இன்னொரு நபரை' தேடத் துவங்கியது. ஆனால் மக்கள் ஜாரையும் பூர்சுவா வர்க்கத்தையும் ஒருசேர வீழ்த்த உறுதி பூண்டனர். 'போருக்கு எதிரான போர்' ருஷ்யா எங்கெனும் வீச்சுபெறத் தொடங்கியது. 'ஆயுதப் போராட்டத்தை ஒழுங்கமைப்புகள்; விடாது தொடருங்கள்' என மத்திய கமிட்டிக்கு லெனின் அறிவுறுத்தினார்.

இப்போராட்டத்தை தலைமை தாங்கி நடத்தும் பொறுப்பு ராணுவப் புரட்சி கமிட்டிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. தொழிலாளர்கள் ஆயுத பாணிகளாயினர். ஜாரின் படைவீரர்கள் திரள் திரளாக போல்ஷ்விக்குகளின் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டனர். செம்படை நிறுவப்பட்டது.

பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரில் ஸ்மால்லி மானிகை எனும் ஒரு பெண்கள் கல்லூரி, ராணுவப் புரட்சி கமிட்டியின் செயலகமாக மாற்றப்பட்டது. அடுத்து தொடரப்பட வேண்டிய புரட்சிக்குரிய நடவடிக்கைகள் குறித்து மிகுந்த நுணுக்கத்தோடு செயலகம் திட்டம் வகுத்தது. லெனின் தனது நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் ராணுவப் புரட்சி கமிட்டியின் செயற்பாடுகளை சீர்படுத்தி வழிநடத்தினார்.

புரட்சி முதிர்ந்து கனியும் சூழலை நன்கு கணித்தபின், தாற்காலிக அரசினரை கைது செய்யும்படியும், குளிர்கால அரசுமனையைக் கைப்பற்றும்படியும் புரட்சியாளர்களுக்கு லெனின் உத்தரவிட்டார். குளிர்கால அரசுமனையின் பின்புறம் கடலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அரோரா போர்க்கப்பல் தனது பீரங்கிகளை முழங்கியது...அரசுமனையில் செங்கொடி பறந்தது.

அன்றைய தினம் 1917 அக்டோபர் 24 இரவு வழுக்கைத் தலையரும், கரகரப்பான குரல் கொண்டவரும், கட்டுக்குட்டானவரும், பலம் பொருந்தியவருமான லெனின் அவர்கள் ராணுவப் புரட்சி கமிட்டியின் செயலகத்திலிருந்து தனது தோழர்களின் பதிலை—தான் இரண்டு பக்களும், இரவுகளும் உறக்கமின்றி ஓய்வின்றி திட்டமிட்ட செயற்பாட்டின் இறுதி முடிவை—எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்.

இத்துணை களைப்பு மிகுந்த நிலையிலும், பெரும் மகிழ்ச்சியை அளித்த 'வெற்றிச் செய்

தியை' தெரிந்துகொண்ட பிறகும் கூட அவர் உறக்கத்திற்குச் செல்லவில்லை. அடுத்த நாள் காலையில் மக்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய முதலாவது அரசாணையை — கட்சி மத்தியக் கமிட்டிக்கு சமர்ப்பிப்பதற்காக — எழுதுவதில் ஈடுபட்டார்.

நீண்ட காலம் ருஷ்யாவிற்கு வெளியே வாழ்ந்து தமது தாய்நாட்டின் நிகழ்ச்சிப் போக்குகளைக் கவனமாய் ஆராய்ந்து, ருஷ்யாவின் 'எதிர்கால உலகை' சரியாக மதிப்பிட்டார். அவர் ருஷ்யாவில் ஏற்படுத்திய மாற்றம் உலகின் போக்கையே தலைகீழாக திருத்தியமைத்தது. சோசலிச கட்டுமானத்தின் மகத்துவத்தை உணரும் அனைவரும் லெனினை ஒரு தலை சிறந்த 'மனிதனாய்' புரிந்து கொள்கிறார்கள்.

மனிதர்கள் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டு காலமாய் கண்டு வந்த கனவை லெனின் யதார்த்தமாக்கினார். உலகின் முதல் சோசலிச தேசத்தை நிர்மாணித்தார். மேதகு மார்க்சம் ஏங்கல்சும் படைத்தளித்த மானுட விடுதலைத் தத்துவத்தை நடைமுறையுடன் ஒன்று சேர்ப்பதில் வெற்றி கொண்டார்.

லெனினது வாழ்க்கை, குணாம்சம், தன்மைச் சித்தரிப்பு, மேதைமை யாவும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவர் மனிதனை நேசித்தார். மனிதத்துவத்தை உணர்த்தினார்; மனிதனாய் வாழ்ந்தார்.

லெனின் இறந்து எவ்வளவோ காலமாகி விட்டது. ஆனால் இன்றும் அவர் நம்மிடையே வாழ்கிறார்.

“என்னை

யாரென்றா கேட்கிறாய்?

நான்தான் லெனின்”

எனும் நித்ய நம்பிக்கையின் குரல் நம்மில் எழுகிறது. இன்றிருக்கும் மனிதனை இன்னும் மேலானவனாக உயர்த்தும் கடினமான பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம், எண்ணற்ற நாம்; எண்ணற்ற லெனின்கள் !

எங்கே பாசிச நிழல் படர்கிறதோ, எங்கே விலங்குகளின் பிடிப்பில் மனிதம் நசிகிறதோ, எங்கே மானுடம் மதிப்பிழந்து போகிறதோ, எங்கே நம் சொந்தநாயங்கள் கொள்ளை போகிறதோ அங்கெல்லாம் லெனினாய் நாம் கிளர்ந்தெழுகிறோம். □

பாலஸ்தீனத்தில்

பொங்கியெழும் மக்கள் போராட்டம்:

ஜெருசலேமிலிருந்து ஒருகடிதம்

மில்டன் பியர்ஸ்ட்

(புராதன ஜெருசலேம் நகரத்திலிருந்து அமெரிக்க இடதுசாரிப் பத்திரிகையாளர் மில்டன் பியர்ஸ்ட் மதர்ஜோன்ஸ் இதழில் எழுதிய கட்டுரையை நாகார்ஜுனன் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்)

சென்ற ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் காசா பகுதியில் வெடித்துக் கிளம்பிய பாலஸ்தீன மக்களின் எழுச்சி வேகமாகப் பரவி ஜெருசலேம் நகரத்திலும், மேற்கு கரை (West Bank) பிரதேசத்திலும் இன்றளவும் தொடர்கிறது. 1789 ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது பாஸ்டில் சிறையைத் தகர்த்து புரட்சியாளர்கள் வெளியேறியது போல, 1960 களில் அமெரிக்க நகரங்களை மாணவர்கள் முற்றுகையிட்டது போல, இதுவும் திடீரென்று ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிதானா? புரட்சியின் அடித்தளத்தில் ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கும் காரணங்கள் யாவை?

1948 இல் பாலஸ்தீனர்களது நாடு முழுமையாக இஸ்ரேலால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. 1967 இல் ஆக்கிரமிப்பு பரவி, தமது சொந்த மண்ணிலேயே பாலஸ்தீனர்கள் அன்னியர்களாயினர். அவர்களது போராட்டத்தை வீரம் செறிந்த வகையில் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் (PLO) வெளிநாடுகளிலிருந்தவாறு இயக்கி வந்தாலும், ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களின் மக்கள் நேரடியாகப் போராடும் நாளை அனைவரும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

1967 போரை எடுத்துக் கொள்வோம். பாலஸ்தீனர்களுக்கு ஆதரவாக எகிப்து, சிரியா, இராக், ஜோர்டான் ஆகிய நாடுகள் போரில் குதித்தன. இஸ்ரேலின் இராணுவ வல்லமைக்கு முன் தோல்வி அடைந்த இந்நாடுகள் பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான தம் ஆதரவின் தீவிரத்தை மழுங்கடித்துக் கொண்டன; எகிப்து போன்ற நாடுகள் ஆதரவை நிறுத்தியே விட்டன. 1982 ஆம் ஆண்டு இஸ்ரேல் இராணுவம் லெபனான் மீது படையெடுத்து, பாலஸ்தீன கெரில்லாக்களை அழித்து, அகதி முகாம்களிலிருந்த மக்களைக் கொன்று குவித்தபோது, அரபுநாடுகள் வாய்மூடி மௌனம் சாதித்தன.

பாலஸ்தீனர்கள் சர்வதேச அனாதைகள் ஆகிவிடுவாரோ என்ற பயம் தொடர்ந்தது.

1986 பிப்ரவரி மாதத்தில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் பாலஸ்தீனர்களது சுயநிர்ணய உரிமையை எதிர்ப்பதாக திட்டவட்டமாக அறிவித்து விட்டது. சென்ற வருடம் அரபு நாடுகளின் தலைவர்கள் ஜோர்டானில் சந்தித்த போது பாலஸ்தீனர்களது பிரச்சினை பின் தள்ளப்பட்டு விட்டதையும் கண்டோம். இதையடுத்து பாலஸ்தீனர்களது பிரச்சினை பாலஸ்தீனர்களாலேயே தீர்க்கப்படவேண்டும்-தீர்க்கப்பட முடியும் என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருக்கும்!

* * *

டிசம்பர் மாதத்தில் திடீரென்று ஒருநாள் இஸ்ரேலியர் ஒருவர் காசா பிரதேசத்தில் குத்திக்கொல்லப்பட்டார். அடுத்த நாளே டிரக் ஒன்று மோதி அரபு தொழிலாளிகள் நால்வர் இறந்தனர். 17 பேர் காயமடைந்தனர். டிரக்கை ஓட்டியவர் குத்தப்பட்ட இஸ்ரேலியரின் உறவினர், என்றும் அவர் பழிவாங்கவே டிரக்கை மக்கள் மீது எற்றினார் என்றும் செய்தி பரவியது. பாலஸ்தீன இளைஞர்களோ தைரியத்துடன் இப்பிரச்சினையை எதிர்கொண்டனர்; இருவாரங்களுக்கு முன்பு லெபனானிலிருந்து தொங்குவிமானம் (Hang Glider) ஒன்றில் பறந்துவந்து தாக்கி ஆறு இஸ்ரேலிய இராணுவத்தினரைக் கொன்ற பாலஸ்தீன கெரில்லாவைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர் அவர்கள். இஸ்ரேல் அரசு டிரக் ஓட்டியவருக்குத் தண்டனை எதுவும் கொடுக்காமல் விட்டதால், பாலஸ்தீன இளைஞர்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர்!

உடனே இஸ்ரேல் தனது ஆயுதப்படைப் பிரிவை அனுப்பிப் போராட்டத்தை நசுக்க ஆரம்பித்தது. ஆனால் ஒடுக்குமுறை அதிகமாக அதிகமாக, போராட்டமும் பெருக்கெடுத்து விட்டது. பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட அனைத்துப் பாலஸ்தீனர்களும் பங்கெடுக்கும் போராட்டமாக அது மாறிவிட்டது! இஸ்ரேலிய அரசு முதலில் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமே இப் போராட்டத்தை நடத்துவதாக அறிவித்தது. ஆனால் (பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமே மகிழ்ச்சியுடன் வியக்கும்படி) மக்களே போராட்டத்தை நடத்தினர். போராட்டம் தொடங்கிய இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குள்ளாகவே இஸ்ரேலிய அரசு பயங்கர

“ ஒரு நாட்டின் மக்கள் ஒத்துழைக்க மறுத்தால்

அந்த நாட்டை

எந்த அந்நிய இராணுவத்தாலும் ஆக்கிரமிக்க முடியாது ”

மகாத்மா காந்தி

□ □ □

வாதத்தைத் தவிர வேறெதையும் பிரயோகிக்கத் தெரியாமல் தாடுமாறியது. பாலஸ்தீன இளைஞர்களோ விடுதலை உணர்வையும், போராட்ட அறிவையும் ஒருசேர அனுபவித்தனர்!

* * *

போராட்ட எழுச்சிக்கு ஒரு முக்கிய உந்து சக்தியாக முபாரக் அவாத் என்ற 44 வயது பாலஸ்தீனரின் போதனைகள் இருந்தன. அவாத் ஒரு கிறித்துவ அராபியர். அவரது தந்தை 1948 இல் நடந்த யுத்தத்தில் இஸ்ரேலியர்களால் கொல்லப்பட்டார். தாய் அவரை ஜெருசலேமிலிருந்து அமெரிக்காவுக்குக் கடத்திச் சென்று அங்கு கிறித்துவ இறையியலாளர் பள்ளிகளில் சேர்த்தார். மாணவராயிருந்த அவாத் வியட்நாமில் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக நடந்த பல்கலைக் கழகப் போராட்டங்களில் பங்கெடுத்தார். இளம் மாணவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் உளவியலாளராக (Counsellor) பட்டம் பெற்று ஓகையோ நகரத்தில் பணியாற்றி வந்தார்.

ஆயினும் தாயகத்துக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற உணர்வு இவரை உந்தித்தள்ள, 1983 ஆம் ஆண்டில் ஜெருசலேமுக்கு வந்தார். பாலஸ்தீன மக்கள் இஸ்ரேலிய இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு அடிமையாகி, ஆக்கிரமிப்பை உள்வாங்கிக் கொண்டு விட்டனர் (Internalising the Occupation) என்று கண்டறிந்தார். ஆக்கிரமிப்புப் பிரதேசத்திலிருந்த மருத்துவமனைகள், பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றின் மோசமான நிலைமைகளுக்குக் காரணமாக பாலஸ்தீனர்கள் இஸ்ரேலையே கருதியதைப் பார்த்தார். பாலஸ்தீனச் சிறுவர்கள் பலரும் சிறிய குற்றங்களில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து மனம் வருந்தினார்.

ஆயினும் அவாத்தின் முதல் கூட்டத்துக்கு அதிகப்பேர் வந்தனர். பின்பு அவருடைய செயல்பாடுகளுக்கு ஆதரவு பெருகியது. பாலஸ்தீன மக்களிடையே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் ஓர் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் துவக்கினார். இதன்படி “பாலஸ்தீனர்கள் யாரும் அடையாள அட்டை எடுத்துச் செல்ல மாட்டார்கள்! லைசென்ஸ்களை வாங்க மாட்டார்கள். வேலை அத்தாட்சி சீட்டுக்களை இஸ்ரேலியரிடமிருந்து பெற மாட்டார்கள்.

வரிகள் செலுத்த மாட்டார்கள். இஸ்ரேலின் பொருளாதாரத்தில் பங்கு கொள்ள மாட்டார்கள்”.

தடை செய்யப்பட்டிருந்த பாலஸ்தீன விடுதலைக் கொடி, அவாத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் காசா பிரதேசத்தில் பறக்கவிடப்பட்டது. சாலைகள் இளைஞர்களால் மறிக்கப்பட்டன; தொலை பேசிக் கம்பிகள் அறுத்தெறியப்பட்டன; மக்கள் பொங்கியெழுந்தனர். பலர் கைதாயினர்.

அவாத்தின் அணுகுமுறைகளைப் பலர் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்கின்றனர்; சிலர் அவரை அமெரிக்க எஜெண்டு என்கிறார்கள். சிலர் அவர் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்குப் போட்டியாக வந்துவிட்டார் என்றும் நினைக்கின்றனர். ஆனால் அவாத் தான் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்றே கூறுகிறார். மேலும் அவரது அணுகுமுறைகள் ஆயுதப் போராட்டமாக இல்லாவிடினும், அவையே ஆக்கிரமிப்புப் பிரதேசத்தில் இஸ்ரேலிய அரசுக்கெதிராக சிறந்த வெற்றிகளை ஈட்டியுள்ளதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவாத்தை அமெரிக்காவுக்குத் திருப்பியனுப்ப இஸ்ரேல் அரசு தீர்மானித்து விட்டது.

முதலில் இதை எதிர்த்த அமெரிக்க அரசு பிறகு வாயை மூடிக்கொண்டு விட்டது. தொடர்ந்து வாஷிங்டனிலுள்ள பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்க அலுவலகத்தை மூடிவிட மாறும் இஸ்ரேல் நிர்ப்பந்திக்கிறது.

எனினும் அவாத்துக்கும் அவரது ஆதரவாளர்களுக்கும் பாலஸ்தீன மக்களின் எழுச்சி பெரும் ஆச்சரியத்தையும் அதிர்ச்சியையும் கொடுக்கக் கூடியதாக இருந்தன. பாலஸ்தீன இளைஞர்கள் நேரடியாகச் சாலைகளில் இறங்கித் தொடர்ந்து போராடியதை அவர்கள் அவ்வளவாக எதிர்பார்க்கவில்லை என்றே தெரிகிறது.

இதுவரை சுமார் 200 பாலஸ்தீனர்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் இஸ்ரேலிய இராணுவத்தினர் யாருமே சாகவில்லை. ஓரளவு ஆயுதங்களைத் தவிர்த்த இப் போராட்டம் வெற்றியடைந்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்ட பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்க ஆதர

வாளர்களும் கூட தங்கள் ஆயுதங்களை மறைத்து விட்டுக் கடுமையாகப் போராட விழைந்துள்ளனர். தொலைக்காட்சி இயக்குவதும் சர்வதேசப் பத்திரிகையாளர் குழுக்கள் போய்வருவதும் போராட்டத்தின் எழுச்சித் தன்மையை உலகம் அறிந்து கொள்ள வழி வகுத்துள்ளன.

முதலில் போராட்டத்தலைவர்களைக் கைது செய்து அவர்களுடன் ஒரு பேரத்தை நடத்திப் போராட்டத்தை மழுங்கடிக்கலாம் என்று இஸ்ரேலிய அரசு எண்ணியது. 1970களில் ஆக்கிரமிப்புப் பிரதேசங்களிலிருந்த தலைவர்களைக் கொன்று குவித்த இஸ்ரேலுக்கு இப்போது வேறுவழிகள் எதுவும் இல்லை. அவாத் போன்றவர்களைப் பொறுத்தவரை போராடும் இளைஞர்களை அவர்களால் கட்டுப்படுத்தவும் இயலாது. உண்மையில் 'தலைவர்கள்' என்று யாருமே இல்லை. அகதிகள் முகாம்களில் வாழும் இளைஞர்களே தினசரி மாலை வேளைகளில் தங்கள் நண்பர்களுடன் போராட்டத் துக்கான தந்திரங்களையும், வழிமுறைகளையும் வகுத்ததை நான் நேரே கண்டேன்.

இஸ்ரேல் பல முக்கிய குடிமகன்களைக் கைது செய்தது. ஆனால் உடனடியாக எந்தவிதப் பயனுமில்லை. போராட்டம் தொடர்ந்தது. கைது செய்யப்பட்டவர்கள் இஸ்ரேலிய அரசிடம் சொன்னார்கள்:

“நீங்கள் ஆக்கிரமிப்பை விலக்கிக் கொள்ளும் வகையில் அரசியல் தீர்வுக்குத் தயாராகுங்கள். அதற்காக எங்கள் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துங்கள்!”

பலவருடங்களாகப் பேச்சுவார்த்தை என்பதையே தவிர்த்து வந்த இஸ்ரேலியத் தலைவர்களை இஸ்ரேலிய மக்கள் இப்போது விமர்சிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். “பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் பேசுவதில் என்ன தவறு!” என்று இப்போதுதான் கேட்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்! பாலஸ்தீனர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு இஸ்ரேலிய மக்களிடமிருந்து ஆதரவு வரும் என்பது போலத் தெரிகிறது. தங்கள் அரசு பாலஸ்தீனமக்களை ஒடுக்கிவருவதற்கு இனியும் தாங்கள் துணை போகக் கூடாது என்பதில் அவர்கள் விழித்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.

ஆனால் மக்களின் உணர்வு நிலையில் உள்ள மாற்றத்தை உள்வாங்கக்கூடிய சக்தி இஸ்ரேலிய அரசியல் கட்சிகளிடம் இல்லை. எனினும் உலக அரங்கில் தனிமைப்பட்டுப் போயுள்ள இஸ்ரேல், இனியும் பாலஸ்தீன மக்கள்மீதான ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை டிசம்பர் போராட்டங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நாலம்

சுழ நண்பர் கழக மாத இதழ்

□

ஆசிரியர்
நதி

ஆசிரியர் குழு
இரா. திரவியம்
சமந்தா

ச. மா. பன்னீர்ச்செல்வம்

□

ஆண்டுச் சந்தா
ரு. இருபது

□

முன் அட்டை :
பாலஸ்தீன விடுதலை
இயக்கத் தளபதி
அபு ஜிகாத்

□

பின் அட்டை :
பாலஸ்தீனர்கள்
போராட்டத்திற்கு,
போராட்ட ஆதரவைத்
தெரிவிக்கும்
சுவரொட்டி

□

தொடர்புகளுக்கு :
பாலம்

12, முதல் பிரதான சாலை
நேருநகர்
அடையாறு சென்னை-20

□

**SOLIDARITY WITH THE
PALESTINIAN PEOPLE**